65ste Jaargang No. 5375 — Vrijdag 12 Maart 1948

DAGBLAD

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit blad verschijnt niet op Zon- en feestdagen. Abonnementsprijs Curaçao en Bonaire ƒ 2.—, Aruba, Suriname en de Bovenwindse Eilanden ƒ 2.50, buitenland ƒ 3.— per maand, bij vooruitbetaling. Advertentieprijs ƒ1.— per cm. kolomlengte.

Uitgave van de Paulus-Drukkerij te Curaçao, Directeur A. C. Beerman. Hoofdredacteur Ad. Versnev. Adres voor directie, redactie en administratie: Conscientiesteeg 27. Postbus no. 80, telefoon Directie en Administratie no. 1550, Redactie no. 1858.

Agent voor Aruba, Oranjestad, J. E. Croes, Nassaustraat 376; voor Aruba, San Nicolas, G. D. Hofstee. Bankiers, Hollandsche Bank Unie, N.V., Maduro & Curiel's Bank, beide te Willemstad, Curaçao, Nederlandse Credietbank N.V., bijkantoor te Venray (Nederland).

De overbrenging en uitvaart van Zijne Hoogwaardige Excellentie Monseigneur

Petrus I. Verriet O. P.

Achtste Apostolisch Vicarius van Curacao
Titulair Bisschop van Eleutherna

Indrukwekkend waren gisteren de bewijzen van dankbaarheid en liefde, die het Arubaanse en Curaçaose volk leverden bij de overbrenging en begrafenis van Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet O.P., Apostolisch Vicarius van Curaçao.

Het sterven van Monseigneur.

Na de hartaanval, die Monsigneur enige uren na zijn aankomst een tien dagen geleden op Aruba kreeg, was Zijn omgeving van mening, dat dit waarschijnlijk het einde zou betekenen van een moedig gedragen lijden. Na enige dagen kwam er een lichte verbetering, zodat de Hoogeerwaarde Pater A. Spekle, de Pro-Vicarius Apostolicus naar Curaçao kon terugkeren voor de afdoening van zaken. Woensdagochtend om ongeveer 11 uur werd Hij echter op een dringend telegram, dat de gezondheidstoestand van Monseigneur zichtbaar verminderde, naar Aruba teruggeroepen. Later op de dag kwamen steeds meer telegrammen op Curaçao binnen, dat het einde nabij was. Des Woensdagsavond werd de geestelijkheid van Aruba geroepen om het sterfbed van Monseigneur. Om 9.15 uur bad men het Rozenhoedje en de gebeden der stervenden. Bij het zingen van het tweede couplet van het Salve Regina gekomen opende Monseigneur plotseling met een laatste krachtsinspanning Zijn ogen. Hij beschouwde degenen, die rondom Zijn sponde geknield lagen. Hierop sloot Hij de ogen en blies de laatste adem uit.

De Arubaanse bevolking had de gehele dag met grote belangstelling het verloop van de ziekte gevolgd en een grote droefheid beving hen, toen de doodsmare over het eiland vloog. De klokken van de Sint Franciscuskerk luidden langdurig en overal werden bulletins rondgedeeld tot in de verste koenoekoes om de dood bekend te maken.

Dezelfde avond werd het stoffelijk overschot overgebracht naar de Sint Franciscuskerk, waar Monseigneur de ganse macht lag opgebaard en een grote menigte de gehele macht door kwamen bidden voor de beminde Kerkvorst.

De Requiemmis.

De volgende morgen stroomde arm en rijk, alles wat groot en gering was naar de Sint Franciscuskerk, waar een plechtige rouwdienst zou plaats hebben. Om 8 uur begon de Requiemmis opgedragen door Pastoor Th. Bartel met assistentie van Pastoor T. Jansen en rector P. Paanakker, respectievelijk als diaken en subdiaken. Aan een zij-altaar droeg de Hoogeerwaarde Provicarius een stille H. Mis op. Het kerkgebouw was overvol en practisch alle autoriteiten van Aruba waren aanwezig met aan het hoofd Dr. Eloy Arends, als vertegenwoordiger van Zijne Excellentie de Gouverneur en gezaghebber L. C. Kwartsz. Ook de beide olie-maatschappijen waren door hun directies vertegenwoordigd. De liturgische gebeden werden gezongen door de Frères.

De overbrenging.

Na de H. Mis zette zich de zeer grote stoet in beweging, die het stoffelijk overschot vergezellen ging tot aan het vliegveld. Voorop ging het Kruis omringd door misdienaars, waarna de geestelijkheid. Vervolgens kwam de rouwwagen met als slippendragers de Frères. Achter de rouwwagen liepen Dr. Arends en Gezaghebber Kwartsz, de frères, de zusters, het consulaire corps en de autoriteiten. Hierna kwamen delegaties van verenigingen, dames en schoolkinderen. Langzaam trok de stoet door de straten, terwijl duizenden in bewogen stilte voor het laatst hulde brachten aan hun beminde Vader-in-Christus, die na zulk een smartelijk lijden dit aardse tranendal verliet. Zeer veel kransen en bloemen werden in de stoet medegedragen.

Na aankomst op het vliegveld werd de kist geplaatst in het zogenaamde Dekla-vliegtuig, dat speciaal voor deze tocht gecharterd was. Met het stoffelijk overschot en een schat van bloemen gingen mede de Hoogeerwaarde Pater A. Spekle, de pastoors T. Bartel, T. Jansen, A. van Weerelt, twee Frères en twee zusters Dominicanessen.

Nagestaard door het Arubaanse volk verhief de vogel zich met zijn droeve last omhoog en verdween in de richting Curaçao.

Op indrukwekkende wijze nam Aruba afscheid van de geliefde Kerkvoogd, die jarenlang verantwoordelijk was voor het geestelijk leven op dit eiland. Overweldigend was het medeleven en de hulpvaardigheid. Niets was de Arubanen teveel om op een zo waardig mogelijke wijze de laatste eer te bewijzen aan hun Bisschop.

De politie op Aruba verdient in het bijzonder de dank van eenieder voor de keurige wijze, waarop zij het verkeer regelde en medewerkte om alles zo vlot mogelijk te doen verlopen.

De aankomst op Hato.

In afwacdting van het stoffelijk overschot van Monseigneur bevond zich op het vliegveld Hato een grote menigte mensen, waaronder een groot aantal autoriteiten en vooraanstaande burgers. Bijkans de gehele geestelijkheid en vele fraters waren mede aanwezig. Om 11.15 uur streek het vliegtuig met zijn droeve last neder op het landingsveld. Een erewacht van het K.L.M.-personeel stond opgesteld en de vlaggen werden halfstok gehesen. Het stoffelijk overschot werd tegemoet gegaan door pater Vicaris provincialis C. Gallé, dr. C. Süthoff als vertegenwoordiger van Zijne Excellentie de Gouverneur, directeur Bouman van de K.L.M., Overste van Dunn en adjudant van de Laarschot.

De kist werd met het ontzielde lichaam uit het vliegtuig genomen en door de dragers overgebracht in de rouwauto. Als dragers traden op de heren J. Kroon, J. Palm, E. Jansen, C. Casiano, A. Fraay en A. Smit. Hierna zette de stoet zich in beweging. De vlaggen op de Franklin Delano Roosevelt-weg woeien halfstok. De werkende arbeiders langs de weg staakten hun arbeid en groetten stilzwijgend. Bij Santa Maria stonden de schoolkinderen opgesteld en op Habaai brachtten de ouden van dagen een laatst vaarwel.

De gehele ochtend was het zeer druk bij de Cathedrale Kerk. Bij aankomst van de stoet stonden de kwekelingen van het Sint Martinusgesticht geheel in het wit met zwarte sjerp opgesteld en vormden zij een haag, waardoor het stoffelijk overschot gedragen werd. De padvinders regelden tezamen met de politie het verkeer. Het kerkgebouw was stampvol toen de droeve last onder het luiden der klokken van de stadskerken werd binnengedragen door de fraters.

Nadat de bruine eikenhouten kist in het priesterkoor geplaatst was, begonnen de paters met de liturgische gebeden. Onder leiding van pastoor van Rooy werd de kist geopend en daar lag de overleden Kerkvorst, zoals wij Hem allen kenden met Zijn rode bonnet en Zijn wit gewaad.

Het was een ontroerend ogenbik, toen de deksel van de kist gelicht werd en men daar het uitgeteerde, wasbleke lichaam zag van deze moegestreden mens.

Duidelijk werd hier, hoe Monseigneur met al Zijn wilskracht Zichzelf had vastgeklampt aan het leven om zolang mogelijk met Zijn kudde te kunnen blijven. Men zag en begreep, dat het lichaam de ziel niet langer meer had kunnen vasthouden. Vredig en met strak getrokken mond, getuigend van Zijn groot wilsvermogen lag daar met gesloten ogen in de diepliggende kassen het stoffelijk overschot van de Achtste Apostolisch Vicarius van Curaçao, die de goede strijd volstreden had en Zijn loopbaan had voleind.

Nadat de liturgische gebeden gezegd waren, sloegen allereerst Zijn medepriesters in het priesterschap een blik op het ontzielde lichaam van hun Bisschop. Hierna kwamen de religieuzen en de gelovigen. Onafgebroken trokken tot aan 5 uur des namiddags de gelovigen langs de lijkbaar om voor het laatst hun Bisschop te groeten. Onafgebroken ook werd er een schat van bloemen aangevoerd, die uiting gaven van de diepe verering en de grote liefde, waarmede Monseigneur bij Zijn kudde leefde. De gehele middag was de kerk gevuld met gelovigen, die baden voor de zielerust van de overleden Herder.

De uitvaart.

Reeds om vier uur des namiddags was de Cathedrale Kerk stampvol en tegen half vijf kon niemand een plaats meer krijgen.

Alles wat groot is en gering op Curaçao was, was samengestroomd om de laatste eer te bewijzen aan de ontslapen Kerkvoogd. Practisch alle autoriteiten en vooraanstaande burgers van Curaçao van welke richting en geloofsovertuiging ook hadden zich verzameld rondom het stoffelijk overschot van de Apostolisch Vicarius van Curaçao. Het is ondoenlijk allen op te noemen, die aanwezig waren. Eenieder was er. Om kwart voor vijf luidden de klokken van de Cathedraal en om vijf uur werd Gouverneur Kasteel met zijn gezin en adjudant van de Laarschot binnengeleid door de ontvangstcommissie. Hierna begon de kerkelijke dienst, waarbij vijf absoutes gehouden werden, zoals gebruikelijk is bij een overleden Bisschop.

De eerste absoute werd verricht door de Hoogeerwaarde Provicarius Apostolicus Pater A. Spekle; de tweede door de Hoogeerwaarde Vicarius Provincialis pater C. Gallé; de derde door pater M. v.d. Elsen, de vierde door pater A. v.d. Veen Zeppenfeldt en de vijfde door pater R. Bührs. De liturgische gezangen werden uitgevoerd door het zangkoor van de Cathedraal onder leiding van frater Fidelius. Na de absoutes werd de kist gesloten, terwijl verschillende paters toezagen. Onder doodse stilte van de gelovigen, terwijl de klokken luidden, werd de kist door de fraters uitgedragen en geplaatst in de rouwauto. Leeg en verlaten bleef het in zware rouw gedompelde priesterkoor achter, waarin Monseigneur zovele jaren lang het hoogheilig pontificaal Misoffer opdroeg en van waaruit Hij zo dikwijls Zijn welsprekende woorden richtte tot het katholieke volk van Curaçao, dat Hij zozeer beminde.

Een enorm lange stoet zette zich in beweging. Voorop gingen delegaties van scholen en van alle jeugdverenigingen. Met rouw onfloerste vaandels en vlaggen droegen zij mede. Een schat van bloemen en kransen werd medegedragen en lag opgetast in verschillende auto's, die voor de lijkwagen uitreden. Achter de lijkwagen, waarbij de fraters als slippendragers fungeerden, schreed Zijne Excellentie Gouverneur Kasteel met de Hoogeerwaarde Provicarius Apostolicus en Pater Vicarius Provincialis naast zich en daarna kwamen de geestelijkheid, de religieuzen, de autoriteiten, vertegenwoordigers van kerkelijke gemeenschappen en van alle mogelijke instellingen en verenigingen.

Het was een rouwstoet zoals Curaçao nog nimmer aanschouwd heeft. Duizenden stonden langs de weg geschaard en sloegen in grote stilte het voorbijtrekken gaande. Op het kerkhof aangekomen vormde de jeugd een haag, waartussen door de kist gedragen werd. Eenieder droeg een krans of bloemen. De stoet werd geopend door het kruis en op een kussen werd het borstkruis van Monseigneur medegedragen. Het mausoleum vulde zich en na enige gebeden werd de kist geschoven in de nis, waar het stoffelijk overschot rusten zal. Hierna wierp men zand op de kist. Allereerst de hoogeerwaarde Pater Provicarius Apostolicus en vervolgens de Vicarius Provincialis der paters Dominicanen en Zijne Excellentie de Gouverneur. Hierna kwamen de hoofden van de religieuze Congregaties, die hier werken en de vertegenwoordigers van andere kerkelijke gemeenschappen. Ook vertegenwoordigers van verschillende instellingen, waarmede Monseigneur tijdens Zijn leven veel te doen had, wierpen zand op de kist, o.a. de directie van de Maduro's Bank, Ir. J. Noorduyn van de C.P.I.M., de gouvernementssecretaris F. Corver, Rabbijn Cardozo, de eerwaarde heer Goudeket, overst Verstraelen, overste Van Dunn, L. de Lannoy, I. Cardoze, ds. J. Mietes enz. enz.

Hierna werd de steen voor de nis geplaatst en het geheel dichtgemetseld.

Vervolgens bedankte de Provicarius Zijne Excellentie de Gouverneur, de Heren Leden van de Raad van Bestuur, de Heren Statenleden, de Heren Leden van het Corps Consulair, de Directie van de C.P.I.M., en alle Heren Geestelijken, vrienden en bekenden en alle gelovigen, hen allen dankende, namens de familieleden van de overleden Bisschop en namens de Dominicanen-Orde, voor de laatste bewijzen van genegenheid en eerbied en liefde aan de dierbare overledene betoond. Daarna spoorde hij allen aan voor de eeuwige zielerust van Mons. Verriet te bidden.

En aldus nam de uitvaart een einde.

Het was een grootste manifestatie van liefde en dankbaarheid voor Monseigneur Verriet. Dat de jeugd voorop liep en zulk een groot aandeel nam in de uitvaart, was een hulde van bijzondere betekenis voor de overleden Bisschop, die zich zo uitgesloofd heeft voor de jeugd.

* * *

Een woord van dank willen wij brengen aan de politie-autoriteiten, die op zulk een uitstekende wijze het verkeer geregeld hebben en er voor zorg droegen, dat de uitvaart in de grootste waardigheid en met de meest passende eerbied zich kon voltrekken.

Dank ook aan de padvinders, die de erewacht hielden bij het stoffelijk overschot en door hun ingetogenheid stichtten.

Tot slot willen wij allen opwekken veel en vurig te bidden voor Zijne Hoogwaardige Excellentie Mons. Petrus I. Verriet, die na 39 jaren van zwoegende arbeid voor het katholieke volk van Curaçao, tot God werd opgeroepen. Moge het dankbare volk der eilanden niet alleen Zijn lof verkondigen, maar mogen zij Hem bijstaan om door gebed en offer aan te vullen, wat Hem mocht ontbreken om reeds nu de gelukzaligheid te mogen ingaan. Bidt dan veel en vurig voor de ziel van zaliger Petrus Innocentius.

Wereldnieuws

— Nelson Rockefeller hoopt leider te worden van de Noordamerikaanse delegatie van kapitalisten en geldbeleggers, welke delegatie pogingen zal doen voor het vermeerderen van het peil der productie in Latijns Amerika.

Er bestaat reeds een economische corporatie onder leiding van Rockefeller, die plannen beraamt voor de opvoering van de productie in Venezuela en Brazilië.

— Men zag Gustaaf, koning van Zweden, zittende in een trein zijn noenmaal gebruiken, toen de trein de grens van Frankrijk passeerde. Hij zat aan tafel tezamen met drie andere leden van zijn staf. De 89-jarige monarch is op weg naar de Riviera.

— Het Militair gerechtshof van Paraguay heeft 45 militairen beschuldigd wegens deelname aan de mislukte revolutie in 1947. Onder deze militiaren bevinden zich twee vooraanstaande vloot officieren alsmede kolonel Rafael Franco, vroegere president van de Republiek. De revolutie brak uit in de maand Maart van verleden jaar en heeft ongeveer vijf maanden lang geduurd.

— Bij de tellingen der stemmen, die zijn uitgebracht bij de congressionele verkiezingen in Argentinië, is gebleken dat de aanhangers van Peron in zes der 11 provincies reeds de meerderheid verworven hebben. In de hoofdstad en de industriele gebieden vonden zij echter niet veel steun.

—De Verenigde Staten van Noordamerika hebben bij de Kleine Algemene Vergadering van de Uno een voorstel ingediend om het gebruik van de vetomacht door de grote mogendheden te beperken. Rusland heeft reeds gedurende twee jaar tijd 22 maal gebruik gemaakt van zijn veto.

— Gisteren vroegen enkele verslaggevers aan Eamon de Valera, de gewezen premier van Ierland het volgende: „Gelooft U dat men het graan van Argentinië tegen $ 5 de schepel zal kopen? Valera antwoordde hierop: „Wel, indien iemand hongerig is en hij beschikt over geld, dan zal hij het wel tegen die prijs kopen.

— De drie gedane voorstellen door de Westerse mogendheden inzake het vredesverdrag met Oostenrijk, werden door de Sovjet Unie verworpen. Het schijnt onmogelijk te zijn een overeenkomst met Rusland te bereiken.

—Te Honolulu vermoordde een 24-jarige bruidegom zijn vrouw vanwege een twist over geld. De negenjarige zuster van de vermoorde was bij het incident aanwezig en verklaarde aan de politie, dat zij den moordenaar een harde klap in het gezicht had gegeven.

De bruidegom stal na de bedreven misdaad een vliegtuig, waarmede hij ten dode verongelukte in een rivier.

— William Z. Foster voorzitter van de Noordamerikaanse communistische partij heeft met spoed aangedrongen op de onafhankelijkheid van Puerto Rico. Hij zeide, dat de economische toestanden van deze eilanden hiervan afhankelijk zijn. Foster beweerde, dat de meeste conflicten in Puerto Rico hun oorsprong vinden in het „onrustig Yankee imperialisme".

Ook vroeg Foster nog om de Noordamerikaanse militaire bases op te heffen en alle troepen in het buitenland te evacueren. Tevens beschuldigde hij Truman ervan de goede nabuurpolitiek van wijlen president Roosevelt in de Latijns amerikaanse landen overboord te hebben gegooid.

We gaan naar de West, een voorbarige publicatie en beschuldigingen

door

Ad. Versney.

Curaçaos Persvertegenwoordiger bij de R.T.C.

Dr. da Costa Gomez heeft onmiddellijk, na het bekend worden van de stap der Democraten, zich te wenden tot de Verenigde Volkeren, een complete proeve van een nieuw statuut voor het Koninkrijk ter tafel gebracht. Voorts heeft de meester-doctor dat in een interview uitgelaten, dat hij vreesde, dat de Nederlandse regering huiverig zou zijn onmiddellijk defacto -hervormingen in te voeren, daar anders de indruk gevestigd zou kunnen worden, dat deze door drang tot stand zouden komen.

Wij hebben navraag gedaan op het departement om te weten, of de meester-doctor daarbij wellicht geïnspireerd werd door de betrokken instanties, omdat men nu begint af te leiden, dat de eerste stap, die gezet zou worden, — in casu de benoeming van gecommitteerden in afwachting van de tot standkoming van een definitieve regeling, — opgeschort zou zijn.

Bij deze onderzoekingen is momenteel nog niets daarvan gebleken, commentaar op het ontwerp-statuut voor het Koninkrijk was niet voorhanden, maar, ja, wat wil men, het departement heeft al zo veel te verwerken en men wil haast maken met deze Ronde Tafel Conferentie.

Het doel van de conferentie is tot een scherp geformuleerd advies te komen van de herbouw van het Koninkrijk. Nu zal een dezer dagen een centraal rapport verschijnen van de tot nu toe gevoerde besprekingen en aan de hand daarvan en van de resultaten van de redactiecommissie zal een openbare vergadering plaatsvinden.

Uw persvertegenwoordiger is ongelukkig geweest in zijn voorspellingen; immers, hij had beslist gedacht dat het eind van de afgelopen week zijn aanwezigheid vereist zou zijn in het gebouw van de Eerste Kamer, maar helaas, hij sloeg de plank mis. Nu durft hij dus ook niet te zeggen, dat deze week de lang verbeide openbare vergadering plaats zal vinden. Eerst dient de redactiecommissie tot overeenstemming te moeten komen. Het struikelblok schijnt de constructie van het Rijksparlement te zijn.

Maar als het nu zo ver is, dan moeten toch ook weer de bereikte resoluties in studie worden genomen door deskundigen. Dit zal wel enige tijd in beslag nemen, weshalve de Conferentie in een pauze komt. Gedurende die tijd ligt het in de bedoeling, een zogenaamde werkcomissie samen te stellen, die de aangenomen resoluties in artikelen gaat onderverdelen. De Curaçaose en Surinaamse afgevaardigden kunnen dan naar de West vertrekken, terwijl over enkele maanden, dus nadat bedoelde commissie met haar werkzaamheden klaar is gekomen, de conferentie zal worden voortgezet. En het gerucht gaat, dat in dat geval de West als toekomstige plaats voor deze voortzetting wordt genoemd.

Over de publicatie van het Ontwerp-statuut van dr. da Costa Gomez is in journalistieke kringen nog wel het ene en ander gezegd. Zo hebben wij vernomen, dat de publicatie wel wat voorbarig geweest is. De meesten waren onkundig van bewust statuut en men brengt deze publicatie in verband met de stap, die de Democratische Partij heeft ondernomen, een soort tegenzet dus van de meester-doctor. Hoe het ook zij, de Nederlandse bladen noemen dit statuut een „constructief werk", een en ander om de tegenstelling te accentueren tot de houding van de Democraten.

Ontwerp-Statuut.

Het ontwerp, dat van het Verenigd Koninkrijk der Nederlanden spreekt, legt de gemeenschappelijke belangen van het Verenigd Koninkrijk vast, uiteraard voorzover zijn auteur ze als zodanig in aanmerking acht te nemen, aldus „De Tijd", die dit werk van meer belang acht, dan de Democratische houding, om nu in Curaçao de boel op stelten te zetten om aldus voor zichzelf een rechtvaardiging te vinden.

Het statuut voorziet voorts in de instelling van een Rijkskabinet, een Rijksparlement met een college van 17 gedelegeerden, dat behalve het aannemen en verwerpen van wetten, een taak, die aan het parlement zelf is voorbehouden, de bevoegdheden van het parlement uitoefent, wanneer dit zelf niet in zitting bijeen is. Verder voorziet het ontwerp in de oprichting van een Rijksraad. In Suriname en de Nederlandse Antillen wordt het Koninklijk gezag waargenomen door een Commissaris des Konings, overeenkomstig de regeling bij statuaire wet te stellen. De staatsinrichting van Nederland, Suriname en de Nederlandse Antillen wordt met inachtneming van de bepalingen van dit statuut door elk der landen geregeld. De gemeenschappelijke belangen van het Verenigd Koninkrijk worden geregeld bij of krachtens statuaire wet.

Deze statuaire wetten behoeven voor hun aanneming de meerderheid van de stemmen van het Nederlandse parlement en de staten van Suriname en de Antillen. Wordt zulk een ontwerp door een van deze lichamen verworpen, dan wordt het geacht te zijn verworpen door het Rijksparlement. De koning is echter bevoegd het aldus verworpen ontwerp ter beslissing voor te leggen aan de verenigde vergadering van het plenaire Rijkskabinet, waar beslist wordt bij meerderheid van stemmen.

Andere onderwerpen van statuaire wet worden aangenomen of verworpen bij meerderheid van stemmen. De begroting van het Verenigd Koninkrijk en de kostenverdeling worden eveneens bij statuaire wet geregeld.

De Rijksraad onder leiding van een door de koning op voordracht van het Rijksparlement benoemde voorzitter bestaat uit negen leden en is paritair samengesteld. Hij beslecht geschillen tussen de regering der staatsdelen onderling, alsmede juridische geschillen en treedt in deze laatste qualiteit als Rijkshof op.

Als zodanig heeft hij het toetsingsrecht. Ook heeft de Rijksraad het recht verschil van mening in het Rijkskabinet te beslechten aangaande de vraag, wat al dan niet gemeenschappelijk belang is.

„De Tijd" tekent hierbij nog aan dat dit statuut aanmerkelijk zal bijdragen tot de oplossing van de ingewikkelde vraagstukken, waarvoor de Ronde Tafel Conferentie zich geplaatst ziet.

Gesprekken met Nederlanders

Immigreren wil iedereen

door

Ad. Versney.

Curaçaos Persvertegen woordiger bij de R.T.C.

Immigreren wil iedereen.

Immer zult U in de gesprekken met Nederlanders de drang kunnen beluisteren naar buiten te trekken. Wij bedoelen hiermede niet een plotseling opkomende neiging om eens een tijdje naar een buitenverblijf te gaan om op krachten te komen na maandenlange arbeid. Evenmin bedoelen wij de overigens natuurlijke lust om eens een kijkje te nemen over de grenzen bij de Nederlandse Zuiderburen, de Belgen.

Zeker, het leven daar in België is ogenschijnlijker niet zo slecht als in Nederland. In België is alles te koop, distributie bestaat niet meer en de etalages zijn zo welgevuld, dat ze bijna onze goede winkelstand in Willemstad concurrentie aandoen. Nylons, radio's, schoenen, textiel, kortom, alles is er te krijgen, vermits men dan over een flinke hoeveelheid franken kan beschikken.

Het is daar peperduur en wat heeft men tenslotte aan welgevulde etalages, indien de arbeidsstand van deze en andere producten verstoken blijven?

Maar ook naar België — anders dan een toeristenuitstapje — trekt het hart niet meer. De drang naar het verlaten van Europa is voor de meeste Nederlanders er een van zelfbehoud geworden. En hier leggen we de vinger op de wondeplek.

Het is niet eenvoudig om onder de huidige omstandigheden achter de schrijfmachine te gaan zitten en de draden van het gigantische leugenweb, dat over Oost-Europa verspreid ligt, te ontwarren. Opnieuw is de wereld getuige van het feit, dat een macht met alle middelen, alle bestaanbare wetten van orde en recht, omverwerpt.

Wie zijn oor te luisteren legt bij de brede lagen van de Nederlandse bevolking, zal in alle toonaarden de vrees horen klinken over het naderend gevaar van een nieuwe wereldoorlog, die, wij behoeven het niet te ontkennen, verschrikkelijker zal zijn, dan welke oorlog ook. De angstpsychose heeft een ieder in de ban en heeft de anders zo „nuchtere" Hollander volkomen van streek gemaakt. Ook de Curaçaose gedelegeerden hebben in hun gesprekken met Nederlanders — dikwijls zo langs de neus weg — een stille wenk gekregen eens voor hen uit te kijken, daar ginds in de West, Suriname, Zuid-Amerika of waar dan ook.

'Hoog' salaris is geen vereiste, als ze maar weg kunnen. Weg, zo ver mogelijk weg van Europa.

Immigreren is een populair woord.

Immigratie is een vraag van actuele betekenis en Uw persvertegenwoordiger heeft zich eens laten verleiden een kijkje te nemen in een der wachtlocalen van de stichting „Landverhuizing", aan het statige Lange Voorhout. In die wachtkamer heeft hij de bewijzen van oorlogspsychose met alarmerende duidelijkheid kunnen aanschouwen. Mensen van alle leeftijden, rangen en standen. Mannen, vrouwen, intellectuelen, ambachtslieden en en nog vele anderen klaagden, wachtten en waren vervuld van slechts één gedachte, een visum en dan er uit......

Het zou ons te ver voeren om in dit kort plaatsbestek de meningen van deze mensen te publiceren, het is al pessimisme, wat de klok slaat. Pessimisme, waar het de toekomst, pessimisme ook, waar het het verkrijgen van bedoeld visum betreft.

Wanneer we het spreekwoord „L'histoire se repète" indachtig zijn, dan gaan onze gedachten onwillekeurig terug naar 15 Maart 1939. Immers, dit was de fatale datum waarop het Duitse Naziedom met gemechaniseerde legers Tsjechoslowakije binnenrukte. In deze dramatische dagen werd geschiedenis gemaakt. En angstig vragen Finland en Italië zich af, waar de Russische stoomwals tot staan zal worden gebracht.

De studentencolleges hebben in Utrecht, Amsterdam en Nijmegen, waar zelfs gesuggereerd werd de Communistische Partij Nederland op te heffen, betogingen gehouden tegen dit Russisch optreden. Immers, evenals in 1938 staat de regering voor het vraagstuk, moet een partij, die staatsgevaarlijk voor onze bevolking genoemd mag worden, verboden worden.

De Partij van de Arbeid belegde in de dierentuin een vergadering, waar Koos Vorrink, een in Nederland veel omstreden figuur, en Frans Goedhart ernstige woorden van waarschuwing spraken, maar waaruit de propagandistische strekking met het oog op de naderende verkiezingen, ons niet kon ontgaan.

En terwijl Vorrink fel van leer trok, trokken de Russen in het gebouw van residentie's gemeentebestuur.

Het was een vreedzame intocht van die Russische schaakmeesters, die met hun lopers en pionnen de strijd zullen aanbinden voor de wereldtitel. Een spannende strijd voorwaar en gelukkig niet zo luguber als de strijd daar achter het ijzeren scherm.

„RUST IN VREDE".

Monseigneur Verriet is niet meer,
treur, o Curaçao, treur want hij komt nimmer weer,
deze held, deze vader der verdrukten,
die, wijl ziekten hem doorlopend nederdrukten,
zijn laatste krachten gaf voor ons aller heil.

Naar een betere wereld is hij vertrokken,
waar zijn goede daden zeker meer dankbaarheid ontlokken,
dan hem hier, te goeder trouw misschien, ten dele viel.
Treur, o Curaçao, treur om de grote schat die U ontviel,
en draag de herinnering aan deez' strijder.

Licht vanuit omhoog ons kronkelend levenspad,
geestelijke vader, vriend en gelijk voorheen, strijdt
aan onze zijde voort in uw eeuwige verhevenheid.

Charles J. Boom.

Van her en der.

— Koning Gustaaf van Zweden is te Parijs aangekomen. De koning heeft per trein gereisd en zijn glimlachend gezicht gaf een ieder de indruk, dat hij in een goede gezondheidstoestand verkeert.

— De ambassadeur van Uruguay te Londen Robert Maceachen is per vliegtuig vertrokken voor besprekingen met zijn regering. Hij werd uitgeleide gedaan door zijn vrouw alsmede door zijn raadgever Gustavo Rey Alvarez en de secretaris van de ambassade Leslie Close. Men vermoedt dat Maceachen een andere diplomatieke post zal ontvangen.

— Een officieel bulletin te Madrid meldt dat Fernando Maria Castella benoemd is tot nieuw ambassadeur voor Spanje in Peru.

— Een koudegolf en hevige sneeuwstormen bedreigen centraal en Zuidwest Amerika. Vooral in Minneapolis is het erg koud. In de staat Kansas heeft de sneeuw de hoofdwegen geblokkeerd, zodat de scholen gesloten moesten worden.

— Uit Jerusalem wordt de dood gemeld van Leib Jaffe, voorzitter van de „Keren Hayessod." Dit laatste is de Joodse nationale kolonisatie vereniging. Jaffe staat bekend als een vooraanstaande leider der Zionisten.

GELOOFSBRIEVEN AANGEBODEN.

Cesar Montero Bustamente, de nieuw benoemd gezant van Uruguay te Ottawa heeft gisteren zijn geloofsbrieven aangeboden bij den gouverneur-generaal van Canada, Graaf Alexander.

VRIJGESPROKEN.

Te Jacksonville werden twee vliegers door het federaal gerechtshof vrijgesproken. Zij stonden terecht op beschuldiging van het ilegaal exporteren van amunitie naar Cuba, welke amunitie dan gebruikt zou worden in een Dominicaanse revolutie.

De beschuldigden verklaarden voor het gerecht, dat zij niet aan de douane hadden medegedeeld dat zij amunitie aan boord hadden, daar dit geheim moest blijven. Rechter Allen Cox zeide tot de jurie: Persoonlijk heb ik sympathie voor de beklaagden, doch dat neemt niet weg dat de wettige aspecten van de zaak anders te zoeken zijn.

De ontwetendheid omtrent de wet is geen verontschuldiging.

NIGERIA TERUG, DOCH SNIPE BLIJFT.

De Londense admiraliteit bericht, dat de kruisre Nigeria, die onlangs naar de haven Stanley ter hoogte van de Falklandeilanden werd gestuurd in verband met het territoriaal geschil met Argentinië en Chili, gisteren naar zijn basis te Simonstown in Zuid Afrika is teruggekeerd.

De Snipe blijft echter nog in dienst in de Falkland eilanden. De kruisers Devonshire en Sheffield zijn naar Belize gestuurd, alwaar een ander territoriaal geschil is ontstaan met Guatemala. Nadat de Devonshire de troepen aan land heeft gezet, is zij voor anker gegaan.

WAPENS TEGEN DE COMMUNISTEN?

Uit Washington wordt bericht, dat na een gesloten vergadering van het comite voor Buitenlandse Zaken van het Huis van Afgevaardigden, enkele Republikeinse leden onthuld hadden, dat er gesproken werd over de mogelijkheid van een buitenlands hulpprogramma waardoor er wapenen gestuurd kunnen worden naar die landen, die door de communisten bedreigd worden.

De republikeinse afgevaardigde Mc Dowell zeide, dat de wereld op de rand van een oorlog staat.

ROND MASARIJKS DOOD

Nog drie andere Tsjechische diplomaten hebben ontslag genomen. Het zijn o.a. Prins Frantisek Schwarzenberg, eerste secretaris van de Tsjechische delegatie bij het Vatikaan; Dr. Emil Walter, Tsjechisch gezant in Noorwegen en Nicholas Viest, Tsjechis handels vertegenwoordigers geattacheerd bij de ambassade te Londen.

Zij zeiden allen ontslag te hebben genomen vanwege de communistische politiek in de regering van Tsjechoslowakije.

Europese niet communistische bladen beschouwen Masarijk als een martelaar in een strijd van vrije mannen tegen een onderdrukker. De communistische bladen daarentegen zeide, dat de Tsjechische leider het slachtoffers is geworden van buitenlandse laster.

„Zij hebben hem vermoord", schreef een rechtsgezind blad in Parijs genaamd Le Pays. „Wij wier stem niet kan worden gesmoord, wij durven te zeggen aan Gottwald en aan zijn Kremlin meesters: Gij zijt moordenaars van Jan Masarijk."

Het communistisch blad L'Humanité schreef, dat Masarijk het slachtoffer is geworden van buitenlandse reactionaire laster. Hij bekommerde zich te veel om de ingenomen houding van een zeker aantal van zijn vroegere vrienden."

De Times van Londen schreef: „Er kan nooit een overeenkomst bestaan tussen de philosophen der individuele vrijheid en die van het dictatorschap. Jan Masarijk is gestorven als slachtoffer van dit conflict."

'Telegraf', een socialistisch nieuwsblad in Berlijn schreef: „De dood van Jan Masarijk zal tot gevolg hebben, dat het verzet onder de Tsjechen tegen de communistische regering zal toenemen.

'La Laterne', een onafhankelijk nieuwsblad dat te Brussel verschijnt schreef: „Wij weten waarom Masarijk gestorven is, doch wij weten niet hoe hij gestorven is."

VERBREKING VAN RELATIES?

Na 45 minuten gedebateerd te hebben, heeft het congres van Guatemala eindelijk besloten om de motie, teneinde de relaties met Engeland te verbreken, te verwijzen naar de commissie voor buitenlandse zaken ter bestudering van de mogelijkheid hiervan. De commissie zal as. Donderdag verslag hierover uitbrengen en indien het rapport ten gunste is, zal aan de regering worden voorgesteld zulks in overweging te nemen.

Poltieke waarnemers geloven echter, dat het Ministerie van Buitenlandse Zaken deze kwestie ter zijde zal leggen, daar een verbreking der politieke relaties met Engeland niet zal bijdragen tot vredelievende onderhandelingen.

'MAXIMO GOMEZ' VASTGELOPEN.

Het Cubaans fregat schip 'Maximo Gomez' bood hulp aan het Mexicaans schip Durango, dat ten Noordwesten van Cuba op een zandbank is vastgelopen. De Mexicaanse ambassade deelde mede, dat de 'Gomez' ter plaatse was aangekomen en dat het een poging onderneemt teneinde de 'Durango' los te krijgen. De Cubaanse marine deelt echter mede nog geen officieel bericht te hebben ontvangen van de 'Gomez.'

Het vastgelopen schip had aan boord vele kunststukken en schilderijen voor een te houden tentoonstelling.

OP DE VLUCHT.

Drie inbrekers, die een kap op der hoofd droegen, deden vannacht een poging om in een huis in te breken. Zij werden echter op de vlucht gejaagd door de vier kinderen des huizes. De politie gaf het volgend rapport:

De 50-jarige Demetrio Bellan zat in de slaapkamer van zijn huis, tezamen met zijn jongste kind Gene van twee jaar. Twee inbrekers kwamen de voordeur binnen en waren bewapend met pistolen. Een derde inbreker kwam de achterdeur binnen en was voorzien van een machinegeweer. Toen kwam de versterking voor Bellan.

Zijn zoon Demetrio Junior, 10 jaar, Rino van vijf jaar en de dochter Elvera van negen jaar. Ook kwam hun tante Betty Gusich. De inbrekers drong hen allen naar de zitkamer. De kinderen begonnen toen te huilen, terwijl de inbrekers een poging deden om hen te doen kalmeren.

De dochter Elvera greep naar een stoel, waarmede zij een der inbrekers sloeg, schreeuwende: „Gij laat mijn vader met rust." Hierop kreeg zij een klap van den aangevallene.

Dit feit deed de andere kinderen nog harder schreeuwen, terwijl de kleine Gene de openstaande deur uitliep en naar de buren gingen. Deze op hun beurt zagen wat er gaande was en schreeuwden om hulp. Toen verlieten de boeven het huis.

WACHTEN SLECHTS OP INSTRUCTIES.

Uit Brussel, alwaar de vijf mogendheden een conferentie houden over West-Europa, melden de delegaten van Engeland, Frankrijk, België, Luxemburg en Nederland, dat men vermoedelijk morgen de laatste hand zal leggen aan een 50-jarig militaire, politieke en economische overeenkomst voor West-Europa.

Sir George Rendel heeft verklaard na een drie-urige zitting van gisteren, dat er nog slechts een vergadering meer zal plaats vinden, vermoedelijk hedenochtend. De voorzitter van de conferentie, Fernand van Langehove, zeide, dat de delegaties slechts instructies van hun regeringen afwachten, welke vermoedelijk voor hedenmorgen om 10 uur zouden binnen zijn. Van Langehove zeide te hopen, dat de volledige tekst van de overeenkomst tegen de middag bekend gemaakt zal kunnen worden.

Pierre Elvinger van de Luxemburgse delegatie verklaarde, dat de punten, welke nog behandeld moeten worden, slechts van secondaire waarde zijn. De bepalingen, aldus vervolgde hij, van de te sluiten overeenkomst, zijn veel krachtiger en intensiever dan volgens het door Engeland en Frankrijk ontworpen voorstel.

Op politiek gebied worden zij in dit nieuw verdrag ondubbelzinnig betrokken bij de Westerse ideeën van democratie, terwijl zij op economisch gebied zich groeperen in een sfeer van gemeenschappelijk voordeel.

VLIEGTUIG-ONGELUK.

Men bericht ons hedenmorgen uit New Orleans, dat een vliegtuig van de Navy met 19 personen aan boord een noodlanding heeft gemaakt nabij Donaldsonville. Het vliegtuig vloog in brand. Slechts twee slachtoffers waren te betreuren.

ONTPLOFFING.

Te Martimaz in Frankrijk heeft zich een droevig geval voorgedaan. Terwijl een groep vrouwen een vrachtauto aan het ontladen was, ontplofte een granaat, waarmede de vrachtauto geheel vol geladen was. Twaalf werkvrouwen verloren hierbij het leven.

DE KATHOLIEKE JEUGDBEWEGING.

Districtcommissarissen van de Katholieke Jeugdbeweging zijn tijdens het afgelopen weekeinde in Oisterwijk bijeen geweest. De hoofdcommissaris H.F.M. baron von Voorst tot Voorst toonde er aan, dat de Katholieke Jeugdbeweging in de loop van 1947 haar banden naar binnen had verstevigd en naar buiten had uitgebouwd voornamelijk in de nieuwe tak der Jongensgilden en door een uitbreiding van het net van diensten, zoals documentatie, St. Jorisherberg, filmdienst, internationaal bulletin, e.d. Hoofdaalmoezenier A.J.L. Verhoeven wees in het bijzonder op de betekenis van een juist inzicht in het wezen van het leven der Kerk en der parochie als basis voor het apostolaatswerk, dat jeugdwerk is.

ZEGEVIERT. ZEGENVIERT.

Voor zijn intronisatie als bisschop van Litomerice (Tsjechoslowakije) heeft mgr. Trohkta een bezoek gebracht aan het voormalige concentratiekamp Theresienstadt, waar hij tijdens de oorlog heeft vastgezeten.

Hij hield een toespraak, waarin hij vooral het accent legde op het feit dat het recht uiteindelijk steeds zegeviert over het onrecht Mgr. Trohtka is de tweede oud-politieke gevangene, die door de H. Stoel in de Tsjechoslochie wordt opgenomen. De eerste is mgr. Jozef Beran, aartsbisschop van Praag.

Van en voor de Vrouw

Mode praatje

UTILITY-KLEDING.

In Engeland is de „UTILITY"-klang niets onbekends meer, want het systeem werd in 1941 ingevoerd, en iedere Engelse vrouw weet wat zij er aan heeft. Zij weet dat de stoffen steevast een redelijke qualiteit hebben...... zij weet dat UTILITY-kleding desondanks voor een gewoon mens te betalen is.

Zij weet dat een UTILITY-kunstzijden japonnetje altijd 7 „coupons" (punten) kost, maar daar hebben wij gelukkig niet mee te rekenen. En dat er nooit meer dan 3½ yard materiaal in is verwerkt.

Zij weet echter ook, dat het op het punt van coupe en afwerking een heel verschil maakt welk atelier de kleding levert. De Engelse UTILITY-kleding is namelijk volstrekt geen eenheidskleding. De ontwerpers en ontwerpsters kunnen hun fantasie en vindingrijkheid de vrije loop laten, mits zij maar niet bv. een model bedenken, dat 3¾ in plaats van 3½ yard vereist. Want dat gaat niet door!

In de practijk is gebleken, dat firma's, die vóór de oorlog gewend waren kleding in het duurdere genre te leveren, beter in staat waren volgens de regelen van het UTILITY-schema goed afgewerkte, originele toiletjes en mantels tegen lagere prijs te leveren dan de zaken, die vroeger klungelgoed maakten en nu dus eigenlijk duurdere spulletjes gingen fabriceren.

Op het ogenblik wordt door een betrekkelijk klein aantal firma's (meest met zeer omvangrijke ateliers) de toon aangegeven.

„Massaproductie" is weliswaar een woord met een nare klank, maar massaproductie houdt de onkosten laag per japon en daarom kunnen zulk soort zaken zich naar verhouding dure ontwerpers of ontwerpsters veroorloven, eigen dessins laten drukken en gevarieerde collecties samenstellen. Zij leveren UTILITY-kleding, waarbij steeds (ook aan het goedkoopste wasbare jurkje) in taille en schoudernaad een katoenen band is verwerkt en waarvan de zomen „onzichtbaar" zijn verwerkt en bovendien „AFGEWERKT".

EEN MERKWAARDIGE VERZAMELING...

De buitenlandse bladen vermeldden onlangs een merkwaardige bijzonderheid, nl. de volgende. Een van de meest originele verzamelingen ter wereld bevindt zich in Italië, te Milaan. Het betreft nl. een museum van kousen, dat het eigendom is van een bekenden Italiaansen schrijver, die geld noch moeite heeft gespaard, om na jarenlange arbeid een zo gevarieerde verzameling samen te stellen, dat men er een studie van kan maken. Want hier is de „geschiedenis" der kous, ondergebracht, een kledingstuk dat eeuwenlang reeds een gewichtig onderdeel van 's mensen kledij uitmaakt. Stellig zijn in dit Milanese museum vrijwel alle voorbeelden van kousen van de laatste eeuwen aanwezig: de kous zoals ze in de Middeleeuwen gedragen werd, de „de broekkous" die zo lang was dat ze bij de mannen volkomen beenbekleding was. Ook vindt men er de zijden kous die door den Franse koning Henri II bij de huwelijksplechtigheden van zijn zuster Marguerite met Emanuel Filiberto van Savoie gedragen moeten zijn.

Natuurlijk ontbreken ook niet de a-jour-zijden kousen uit onze dagen en de handbeschilderde, zoals die vooral in Amerika zo gewild waren.

Men kan in deze Milanese kousencuriositeit voorts bewonderen de orginele kousen van Marie Antoinette, Dubbarry, Malibran, Patte of Eleonore Duse.

Doch niet alleen dameskousen zijn, zoals gezegd, in grote verscheidenheid aanwezig, ook de „mannen" doen mee! Zo ziet men ze van een zwager van Napoleon Bonaparte en een paar kousen van Marat, de beruchte figuur uit de tijd der Franse revolutie. Onze dames mogen niet al te nieuwsgierig gemaakt worden!...

OPVOEDING. . .

Er zijn noch al te veel mensen helaas, die menen, dat de opvoeding van hun kinderen bestaat uit de voorziening van alle mogelijke en onmogelijke dingen. Het is Montessori zelf, die gezegd heeft, dat de meeste opvoedingsmaatregelen, door de ouders genomen, in wezen niet zijn gericht op het heil van de kinderen, maar uitsluitend op het gemak van de ouders zelf.

Het spreekt toch immers vanzelf, dat een gezond, normaal kind, lastig is. Niet alleen, omdat een kind uit de aard der zaak overvloeit van levenslust en levensvreugd, omdat het wil hollen en draven en gillen, maar vooral, omdat een kind het hele huis met alles wat er in staat, in zijn spel betrekt.

Zolang een kind speelt met het daarvoor door de ouders aangewezen speelgoed, is het goed. Maar zodra de stoelen, een vloerkleedje, de prullenmand, een staande lamp en de trap ook delen vormen van een trein, een vesting of een boot, dan is het kind lastig.

Moeten we daaruit nu maar direct de gevolgtrekking maken, dat we een kind nooit iets moeten verbieden en ons hele huis te zijner beschikking moeten stellen?

Neen natuurlijk niet! Maar iedere ouder moet er zichzelf toch wel van bewust zijn, dat opvoeding nooit een negatieve bezigheid mag zijn, die bestaat uit louter verbieden. Integendeel! De opvoeding dient positief te zijn. Hiermede bedoel ik, dat het de taak van de ouders is, om hun kinderen te leren, zich zelf op zo prettig mogelijke wijze bezig te houden en wel op zodanige manier, dat ze niet met de wereld om hen heen in botsing komen.

Deze taak is niet alleen voor de moeder weggelegd, ook de vader moet daar een handje in helpen. Zo menig vader schuift de taak der opvoeding, geheel op de schouders der moeder en dikwijls alleen maar uit gemakzucht.

En een vader kan zo'n grote invloed op de kinderen oefenen en daaruit kan zo'n prettige sfeer ontstaan.

Als voorbeeld hiervan zou ik U iets willen vertellen over een vader, die ik een tijdje geleden toen ik nog in Holland was, in de trein gadesloeg. Deze man reisde met zijn twee kinderen, een meisje van een jaar of twaalf en een jongen van een jaar of tien, van Zwolle naar Amsterdam.

Nauwelijks was de trein het station in Zwolle uitgereden, of de vader wees hun op de vele eendenfokkerijen welke men daar ziet, waarna een gesprek begon over wat ze op school daarvan geleerd hadden. Even verder maakte de vader de kinderen opmerkzaam op een landgoed, dat in de verte tussen de bomen zichtbaar was.

„Daar heb je nu Huize zó en zó", waar we de vorige maand langs zijn gewandeld.

„O ja riep het jongetje. „Dat was dat huis met die mooie vijver en die zwanen. Hoe zouden die jongen er nu uit zien?"

De vader vertelde toen precies welke ontwikkelingsstadia de jonge zwaan doorloopt voor hij op zijn ouders lijkt en het meisje kwam toen meteen op de proppen met Andersen's „Lelijke jonge eendje". De vader vertelde toen iets over Hans Andersen. Totdat we voorbij een uitspanning reden. Beide kinderen herkenden deze uitspanning waar ze met hun vader enkele malen geweest waren op een wandeltocht. En de vader vertelde vervolgens hoe hij daar in zijn jeugd met een Jan Plezier naar toe was gereden. Het gevolg van dit verhaal was, dat de kinderen vroegen naar de rijtuigen, die vroeger gebruikt werden en ze luisterden aandachtig naar de uiteenzetting van de vader over het verschil tussen een Landauer, een Vitcoria, een Amerikanisme en een Brik. Ook vertelde hij iets over de Boerensjees en de Brabantse Huifkar. Op boeiende wijze wist de vader ze allerlei bijzonderheden te vertellen over feiten en personen, waarover de kinderen op school maar heel weinig geleerd hadden. Daarna kwamen er allerlei planten en bomen aan de beurt, die ze zagen als we er langs reden. Een hevige discussie ontstond er tussen de beide kinderen wat nu mooier in een tuin was een eiken of een dennen of een wilgenboom. Zo ging het de hele reis door. Steeds weer wist de vader de aandacht van zijn kinderen te trekken en te boeien door een opmerking over iets, dat hij zag.

Er zullen waarschijnlijk niet veel vaders zijn, zo algemeen ontwikkeld en met zulk een bijzondere gave, om zijn wetenschap op eenvoudige en prettige wijze mede te delen, als deze man. Maar het was veel meer het feit dat, en de manier waarop, die zo belangrijk waren. Deze vader heeft er geen moment aan gedacht of hij gedurende deze reis rustig zijn krantje zou gaan zitten lezen. Hij was er geheel op voorbereid, dat hij zijn kinderen moest bezig hoden. En het strekt hem tot eer, dat hij dat op zulk een leerrijke en aardige wijze heeft gedaan.

Een krantenlezende vader zou een stel „lastige" spruiten hebben gehad, die hij herhaaldelijk zo hebben moeten verbieden, om stil te zitten, en nergens aan te komen en elkaar niet te plagen. Is het nodig, U te vertellen, dat deze kinderen er helemaal niet over hebben gedacht of zij wel of niet stil zaten en dat het natuurlijk niet in hun hoofd is opgekomen, om nergens of overal aan te komen of om elkaar te plagen?

Betty Grable op een fancy fair.

HET VERWIJDEREN VAN VLEKKEN.

Heeft U gemorst met gom of lijm?

Bet de vlekken, zowel in katoen en linnen als in wol of zijde, met chloroform.

Net zo lang totdat ze zijn verdwenen.

Als er daarna kringen zijn ontstaan, kunt U katoen of linnen gewoon wassen met zeepsop.

Wol of zijde, met koud water opspoelen.

ENKELE EIERGERECHTEN.

Omelet.

Per ei 1 eetlepel melk of koude bouillon of water, iets peper en zout en 5 gram boter. Klop het ei met peper, zout en melk of bouillon of water goed door elkaar. Laat de boter in de koekepan lichtbruin worden en zorg, dat ook de rand van de pan goed vet wordt.

Giet het eimengsel in de pan en prik met de vork steeds in de massa, waardoor de omelet dik en luchtig wordt. Bak de omelet van onder lichtbruin en zorg, intussen dat zij, van boven droog is geworden. Vouw de omelet in drieën en laat háár voorzichtig uit de pan op een verwarmde schotel glijden. Garneer ze zo mogelijk met een toefje peterselie.

Schuimomelet

Per ei 1 lepel suiker, ietsje zout wat geraspte citroenschil of vanillesuiker, 5 gram boter.

Klop het eierdooier met de suiker, ietsje zout en de citroenrasp of de vanillesuiker mooi schuimig. De dooier is dan heel licht van kleur geworden. Klop het eiwit zo stijf mogelijk en plaats vervolgens het eischuim hierop, meng dan alles door elkaar, maar luchtig.

Smelt de boter in een koekepan, zorg, dat ook de rand van de pan goed vet is geworden en doe de massa in de koekepan. Temper het vuur heel laag, leg een deksel op de pan en bak de omelet goudbruin en gaar d.w.z. dat de warmte door de schuimige massa is heengegaan, maar luchtig is gebleven, gedurende 5 minuten. Laat de omelet op een verwarmd bord glijden wanneer de helft er op ligt slaat men de tweede helft er oover heen. Deze omelet is heel lekker doch eist wat oefening, opdat ze van onderen niet te donker brandt hetgeen door de suiker snel gebeurt en van boven ongaar blijft.

Voor de Jeugd

Een jongen van 14 jaar als spoorwegwachter.

De Weifelende Ezel

Door J. van Lennep.

't Was op een zonnige zomerdag,
dat, tussen twee schelven hooi,
een ezel vlak in het midden lag:
wat lag die ezel mooi!
Eerst keek hij rechts, toen keek hij links,
en scheen maar niet te weten
— zo geurig toch was elke schelf —
van welke hij zou vreten;
Tot hij ten leste droef genoeg,
met wijde mond aan 't balken sloeg:
„Hi ha! hi ha! hi ha!"
En toch lag hij zo mooi
tussen twee schelven hooi!

Hij stak er beide zijn oren omhoog,
en keek al heen en weer
Aan weerszij blonk hem het voer in 't oog
en streelde de reuk hem zo zeer.
Och, keus geeft angst, en hij begon
te rillen als een wezel,
en toonde zich in alle deel
een dwaze, domme ezel.
En onophoud'lijk ging hij voort
te steunen met een droef akkoord:
„Hi ha! hi ha! hi ha!"
en toch lag hij zo mooi,
tussen twee schelven hooi.

Hoe jammer, dat hij dus tot zijn scha
het uurtje voorbij liet gaan!
Die dwaasheid kwam ook — het bleek weldra! —
ons ezeltje duur te staan.
Of was 't niet dwaas en ezeldom,
dat hij bleef honger lijden,
wijl hij niet wist, aan welke zij
hij 't eerst zijn keus zou wijden?
Totdat ten leste Jaap, de boer,
van ver vernam het luid rumoer:
„Hi ha! hi ha! hi ha!"
En er heen reed heel mooi,
om de twee schelven hooi.

Ons Jaapje bedacht zich waarlijk niet,
maar laadde 't hooi op zijn kar.
Weg reed hij — en Langoor in 't verdriet
en dacht: „Wat was ik een nar!
'k Zal nooit voortaan, wat ook gebeur!
mij zelf dus noodloos plagen,
noch midden in een overvloed
gebrek aan armoe dragen."
Toen stond hij op en liep vandaar,
al zuchtend met een luid misbaar:
„Hi ha! hi ha! hi ha!"
En ik lag er zo mooi
tussen twee schelven hooi!

PIERS GROTE REIS.

3

..Van Pier de molenaarszoon die veel wonderbaarlijks heeft beleefd.

„Dat staat nog bij de fietsenstalling en het beest heeft geen eten ook."

„Dat hebben wij over een paar dagen ook niet", gromde de man, „er groeit niet veel in de woestijn."

De man liep door naar de heer en de dame en Pier keek eens naar buiten. Allemaal zand wat je zag, geen sprietje zo groot als je hand kon je ontdekken. De conducteur praatte over wilde stammen, die door de woestijnen zwierven, misschien wel menseneters.

Tot zijn schrik zag Pier ineens iets roods aankomen. Het hobbelde heen en weer als een schip en kwam langzaam dichterbij. De dame keek nu ook het raam uit en gaf een grote gil.

„De wilden, daar komen ze", schreeuwde ze. „Ze nemen ons vast mee en dan zijn wij slaven."

Pier wist wel wat slaven waren. Hij had op school De Negerhut van Oom Tom gelezen. Slaven moesten werken voor een hardvochtige meester, die hen sloeg en hun kinderen verkocht.

Daar kwam een groot bruin hoofd met een dikke zwarte baard om het hoekje van de deur. Hij keek met dreigende ogen naar Pier en de anderen en klom het trapje op naar binnen. Een grote kameelkop kwam voorbij het raam en Pier keek met verwondering naar de grootte van het dier.

„Kom jij maar mee, kereltje", zeide de zwarte man op dreigende toon, „ik kan jou wel als knechtje gebruiken. Dat zit hier maar te luieren in de buik van die witte vogel en laat goeie mensen met vrachten slepen."

Maar o wonder, ineens ging het vliegtuig de lucht weer in en aan het trapje hing gillende en razende de pikzwarte meneer.

Daar kwam de bestuurder van de vliegmachine met een dik touw. Hij mikte het precies om de spartelende man heen en riep Pier om te helpen trekken. Het was een vreselijk gek gezicht om lie zwartharige man met zijn lange witte jurk in dat touw te zien schommelen en Pier kon zijn lachen haast niet houden.

„Hup twee, hup twee", commandeerde de bestuurder en Pier trok uit alle macht. Hij dacht er niet eens meer aan dat de zwarte man hem beloofd had hem als slaaf mee te nemen.

De man schreeuwde een taaltje dat niemand verstond en hij rukte zo met zijn armen en benen dat ze hem haast niet konden houden. Vlak bij het deurtje zeide de bestuurder: „Ziezo, nu zullen we ons loon bedingen. Die knullen uit de woestijn zijn schatrijk en ze kunnen toveren ook."

Meteen begon hij de man te beduiden, dat hij hem wel binnen boord wou halen als Pier en hij op een beloning konden rekenen. Pier vond dat het eigenlijk niet te pas kwam om iemand een beloning af te dwingen, maar als die man nou toveren kon, dan zou hij vragen of hij asjeblieft weer naar huis toe mocht.

Eerst verstond de man niet wat de bestuurder zeide en begon hij te jammeren dat hij dood zou vallen als ze hem loslieten. Maar even later beloofde hij alles wat ze maar wensten, als ze hem maar van dat vreselijke geslinger aan die vliegmachine afhielpen.

Met een paar flinke rukken stond hij weldra binnen boord en overlegden de bestuurder en Pier wat ze vragen zouden.

„Een vliegmachine vol goud", begon de bestuurder. „Goud slinkt als je er van neemt", meende Pier. „Je hebt gelijk", beaamde de bestuurder „het moet iets onvergankelijks zijn. Iets wat niet op kan."

Nou, dat was een hele bedenkerij. Aan alles kwam ten slotte een einde, wat konden ze nu wensen waar geen einde aan kwam.

„Als hij mij maar thuis brengt" zeide Pier.

„Dat is veel te weinig, thuis kom je toch wel. Wat is je vak?"

„Molenaar", zeide Pier.

„Nou, graag dan een molen die niet slijt!"

„Warempel", zeide Pier. „Dan hoeft vader nooit meer te timmeren en te schilderen en geen nieuwe maalstenen te bestellen. De rietdekker behoeft dan ook niet meer betaald te worden, dat is geen gek idee."

„Maar als je dood bent, heb je niets meer aan zo'n onverslijtbare molen. We moeten iets vinden, waar we na onze dood ook wat aan hebben."

Daar begreep Pier niets van. Waar had je nu iets aan als je dood was. Grootvader was in een kist begraven met een wit hemd aan. Maar of die kist of dat hemd nu lelijk of mooi waren, daar had grootvader niets van geweten.

„Komaan", zeide de bestuurder, „we denken er nog eens over en dan hoort die snijer het morgen wel."

Hij stapte weer in de cabine en nam het roer van zijn knecht over die zolang de vliegmachine bestuurd had.

De bruine man zat te hijgen en te blazen als een stoommachine. Zijn kalotje was helemaal op één oor gezakt en zijn witte jurk zat gedraaid aan zijn lijf.

Gek, het was net of de andere passagiers hem helemaal niet zagen. Ze praatten gewoon door en namen geen notitie van hem.

Ineens beduidde de man Pier of hij nog iets te drinken had. Hij schudde van nee, hij had wel iets te eten en hij pakte de broodjes tussen zijn buis vandaan.

De man was dol van dankbaarheid, hij hapte in alle twee de broodjes tegelijk.

Pier mocht wensen wat hij wilde, beduidde hij weer.

„Een onverslijtbare molen enne... een prinses om mee te trouwen... een mooie prinses enne... een paard, dat nooit dood gaat en... een wagen die niet gesmeerd behoeft te worden." Best best, daar zou de bruine man alles voor zorgen.

De vliegmachine begon te schommelen en Pier begreep dat ze naar beneden gingen. Jawel, op een groot vlak onder hen, liepen mannen om het touw te grijpen.

(Wordt vervolgd).

De pruimenboom

Door H. van Alphen.

Jantje zag eens pruimen hangen,
O, als eieren zo groot,
't Scheen dat Jantje wou gaan plukken,
Schoon zijn vader 't hem verbood.

„Hier is", zei hij, „noch mijn vader,
Noch de tuinman, die het ziet;
Aan een boom, zo volgeladen,
Mist men vijf, zes pruimen niet.

Maar, ik wil gehoorzaam wezen
En niet plukken: ik loop heen.
Zou ik om een hand vol pruimen
Ongehoorzaam wezen? Neen.

Voort ging Jantje; maar zijn vader,
Die hem stil beluisterd had,
Kwam hem in het lopen tegen,
Vooraan op het middenpad.

„Kom, mijn Jantje", zei de vader,
„Kom, mijn kleine hartedief!
Nu zal ik U pruimen plukken;
Nu heeft vader Jantje lief.

Vader ging toen aan het schudden,
Jantje raapte schielijk op;
Jantje kreeg een hoed vol pruimen,
En ging heen in een galop.

KLEINE MOPJES.

Meester: Fritsje, als je nu 40 appels hebt en je geeft er 12 van aan Jantje, wat krijg je dan?

Fritsje: Buikpijn, meester.

Meester: Johan, hoeveel sterren staan er aan de hemel?

Johan: 73.850.006, meester.

Meester (wantrouwend): Hoe weet je dat?

Johan: Als U het niet gelooft, telt U ze dan maar.

HERSENGYMNASTIEK.

Welke zijn, of waren de lievelingsdieren van de volgende algemeen bekende figuren?

Eerste vraag: Lohengrin.

Tweede vraag: John Bull.

Derde vraag: Wodan.

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Hersengymnastiek.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen en de leeftijd.

ONS RAADSELHOEKJE.

Leeftijd van 6 tot 9 jaar.

Welke twee soorten vogels leggen nooit eieren?

Inzendingen voor Woensdag as. aan Tante Ria per adres Adm. van dit blad. In de linkerbovenhoek te vermelden: Raadsel.

Voor de goede inzenders wordt een prijs beschikbaar gesteld, bij meerdere goede inzendingen wordt geloot. In de brief te vermelden meisje of jongen.

Beste Jan Meursing, om dat je zoo eerlijk bent heeft Tante Ria voor jou een cadeautje beschikbaar gesteld, ik vond je briefje erg leuk hoor.

Oplossing van het raadsel is „HOE". Winnaar, Shemma Tore, Saliña 26

Hersengymnastiek.

Vraag 1

Marco Polo was een Venetiaans ontdekking reiziger.

Vraag 2.

La Fontaine een Frans fabeldichter.

Vraag 3

Harriet Beecher Stowe was een Amerikaans schrijfster en schreef o.a. „De Negerhut van Oom Tom".

Winnar Egle de Los Santos Pietermaaiweg 162.

Beste kinderen denken julie er vooral om je leeftijd op te geven en of je een jongen of een meisje bent.

TANTE RIA.

Moskou's handelspolitiek Westwaarts gericht

Nederland gaat praten met Sovjet-Unie

Amerika's activiteit werkte stimulerend op het Oosten

Zullen Nederland en de Sovjet-Unie gaan onderhandelen met het doel, een handelsaccoord af te sluit. Nadat de Nederlandse regering lange tijd vergeefs contact had gezocht, blijkt Rusland plotseling genegen, met de afgevaardigden van het kleine lage land te spreken. In December van het vorige jaar hebben de Russen overeenkomsten afgesloten met Noorwegen en Zweden; er is een verdrag met Hongarije: 25 miljoen dollar; Polen, met 5 jaar verdrag met Engeland tien dagen geleden kwam men met de Belgen tot overeenstemming. Bovendien worden thans met Zwitserland besprekingen gevoerd. De Russische handelspolitiek toont een opmerkelijke activiteit in Westelijke richting, dank zij de activiteit van...... Amerika. „Nederland dankt het toekomstige handelsverdrag met de Sovjet-Unie aan het plan-Marshall", dat is de indruk bij het bedrijfsleven, aldus 'De Volkskrant'.

Het handelsspel, dat Rusland met de bij het plan-Marshall betrokken landen speelt, heeft naast de politieke achtergrond, ook zakelijke consequenties, welke de zestien landen van harte zullen toejuichen, omdat ze volkomen beantwoorden aan de verlangens naar een zo groot mogelijke en zoveel mogelijk gespreide export. Het ijzeren scherm, dat Europa heet te delen, is, althans voor de handel, een paar meters opgehaald. Nederland grijpt met beide handen de kans, om de verbroken oude relaties opnieuw aan te knopen en — over de brede rug van een verscheurd en verdeeld Duitsland heen — te spreken met Rusland-zelf en de randstaten in de Russische machtsgreep. De verdragen leveren telkens kleine welvaartinjecties op, zoals het handelsverdrag met Tsjechoslowakije tot een omvang van 150 millioen; het verdrag met oHngarije: 25 millioen; Oostenrijk: tot 16 millioen; Bulgarije: 6 millioen. Met Polen werden de onderbroken besprekingen dezer dagen voortgezet.

Bevredigend.

De handel met Oost-Europa en de ervaringen, die Nederlanders daarbij opdoen, zijn zeer bevredigend, deelde drs. A. J. Ziekel van de Hoofdgroep Handel mede. Van de blokvorming in het Oosten heeft de handel betrekkelijk weinig last. De verschillende handelsmoraal spreekt echter een woordje mee. Met Roemenië hebben wij bijvoorbeeld de ervaring, dat men er niet bijzonder goed de weg weet. De aanvankelijk bestaande vrees, dat onze droevige ervaring met Italië, waar na de Nederlandse leveranties geen Italiaanse volgden, mogelijk ook met de Oosteuropese staten zou worden geprolongeerd, is gelukkig ongegrond gebleken. De leveringen kwamen prompt en op de afgesproken tijd.

Nederland moet wel rekening houden met het feit, dat practisch elk Oosteuropees landbouwland gaat overschakelen op industrie, gelijk ook in Nederland-zelf het streven naar industrie-uitbreiding valt waar te nemen. De Nederlandse handel ziet de opkomst van de handel met Oost-Europa echter met vreugde, aldus de heer Ziekel, omdat onze handel met Amerika met critische gevoelens wordt bezien. De overtuiging leeft, dat de handel met Amerika een tijdelijke zal zijn en dat Nederland zich in alles moet instellen op een herleven van het Duitse achterland, waarin wij vast geloven. Dit is de reden, waarom de Nederlandse handel gereserveerd is ten aanzien van handel met Amerika; het betekent niet, dat het plan-Marshall in onze kringen niet wordt toegejuicht.

Geen Duitse concurrentie.

Toch is het duidelijk, dat de Nederlandse handel zich gaarne op Oost-Europa richt. Voor de oorlog was het contact met deze landen niet zeer groot; de Oostelijke staten zijn echter door de Russische hulp en de Amerikaanse credieten in staat, als handelspartners op te treden. Van groot belang is het feit, dat de geweldige Duitse concurrentie in deze gebieden voorlopig is weggevallen. De handel is dankbaar, dat zij door de regering in de gelegenheid is gesteld, aan de besprekingen over en de voorbereidingen van handelsverdragen deel te nemen, en daardoor de kans heeft in het vreemde land rond te kijken en in een hotelkamertje of in een café de koopmanssfeer te kweken, welke nodig is om tot zaken te komen.

Belangwekkend in dit verband is het feit, dat het handelsmensen daarbij is gebleken, dat de Nederlandse ambtelijke instanties uitstekend zijn geïnformeerd en prima op de hoogte zijn met de wensen en mogelijkheden van het Nederlandse bedrijfsleven.

Allen, die in de gelegenheid zijn geweest voor de Nederlandse handelsbelangen in Oost-Europa te kijken, vinden er arme, uitgeteerde landen, gekoppeld aan de Russische politiek met verplichte leveranties. Zij vinden er ook de hartgrondige wens, ondanks de Russische druk de band met het Westen niet te verbreken. De Tsjechen stellen veel prijs op contact, ook al zijn het vasthoudende, stroeve onderhandelaars. Nederland ontvangt hout en machinerieën van hen, maar de artikelen, waar Nederland om zit te springen — de walsproducten — moet Tsjechoslowakije aan Rusland leveren.

De Hongaren zijn er slecht aan toe met hun zeer zware herstelbetalingen aan Rusland. Het land heeft, evenals Nederland, erg onder de oorlog geleden en het lijdt nog dagelijks onder de asociale politiek, waarbij alles zonder bon is. De prijzen zijn daardoor twee-à-drie maal zo hoog als in Nederland. De Hongaarse wederopbouw-mannen zijn actief en door een samengaan van een aantal grote staalfabrieken, zijn de Hongaren tot belangrijke leveranties in staat; o.a. van machines, gietstukken, rijwielmateriaal, spoorwegwagons enz. De Hongaren willen dolgraag los van Rusland. De grove steken, waarmee de handel West en Oost aan elkaar bindt, zijn ook daarom van belang.

Triest beeld.

Oostenrijk vormt het beeld van de arme, goedgeefse man, die van alles zou willen doen, maar niet kan. Het land staat zwaar gebogen onder de druk van het vier-zone-systeem. Het teert op een grootste historie. De zorg voor het dagelijks brood is primair. De indruk leeft sterk, dat de leveranties van Oostenrijk alleen mogelijk zijn, doordat het beschikt over oude voorraden.

Polen geeft van al deze landen het meest trieste beelda Alles is er in de vrije handel te koop, wanneer men ten minste over voldoende geld beschikt. Zelfs de Duitsers slaagden er indertijd niet in, een distributie-systeem in te voeren. De buitenlander kan het in Warschau wel uithouden. Er zijn twee hotels overgebleven: Polonia, waar de legaties zijn ondergebracht, en Bristol, waar gezanten en reizigers eén onderdak vinden.

Nederland levert: chemische producten, pharmaceutische artikelen, textiel, vlas, kunstzijde, rayonvezel. Indische producten enz. Een neergeslagen Europa zit niet bij de pakken neer. Het getij is gunstig voor de zakenman — ook waar het de handel met Rusland betreft — dank zij Marshall...

Curaçaose Nederzetting

De Fatima-kapel in IJmuiden-Oost.

De vervulling van een belofte gedaan aan Onze Lieve Vrouw van Fatima 1944.

door

LOUIS P. SCHOLS.

Aan de meeste katholieken van ons vaderland zal het intussen wel bekend zijn, dat in IJmuiden-Oost een kapel is gebouwd, toegewijd aan Onze Lieve Vrouw van Fátima. Deze kapel, die de eerste kapel in Nederland is, toegewijd aan Onze Lieve Vrouw van Fátima, werd gebouwd door de parochianen van de kerk van Sint Laurentius van Brindisi, bestuurd door de Capucijnen.

In het kort is de geschiedenis van deze kapel als volgt. Het was tijdens de oorlog, dat de macht van de overweldiger zwaar drukte op ons vaderland en op IJmuiden een plaats, die bloot was gesteld aan dood en verwoesting vanwege de voortdurende luchtaanvallen van de geallieerden op de haven, die door de Duitsers tot een maritieme basis was ingericht.

Toen de honger zich deed gevoelen en de nood en de verschrikkingen steeds groter werden heeft Pater Richardus, toenmaals Rector der parochie, het idee geopperd, dat, zo IJmuiden-Oost gespaard bleef voor de verwoestingen van de oorlog de parochianen Onze Lieve Vrouw van Fátima een kapel zouden bouwen uit dankbaarheid. Op 28 November 1944 werd deze belofte door geheel de parochie gedaan en reeds een maand later op 8 December werd de bouwcommissie geïnstalleerd.

Ondanks de gevaarlijke ligging bleef IJmuiden-Oost gespaard en moest de belofte volbracht worden. Na de oorlog togen de parochianen onmiddellijk met ijver aan het werk om hun devotie-kapel te bouwen. Men kan wel begrijpen voor hoevele moeilijkheden de bouw-commissie kwam te staan, daar het materiaal zo goed als niet te krijgen was. Op 2 October 1945 werd van gemeentewege de goedkeuring ontvangen voor de bouw van de kapel, terwijl op 18 October de benodigde toewijzingsbonnen door de Wederopbouw werden verstrekt.

Met de eigenlijke bouw kon in het jaar 1946 een aanvang gemaakt worden. De parochiaan H. J. van Kaam maakte het ontwerp en tekeningen voor deze devotie-kapel en 57 bouwers werkten met enthousiasme en toewijding geheel belangeloos aan deze schone taak. Op Zaterdag 13 Juli werd door Pater Rector de eerste steen gelegd voor de bouw van de kapel, die 8.56 meter lang, 3.10 meter breed en links tegen de kerk aangebouwd is. Het kapelletje bevat een altaar met een hoog-reliëf, voorstellende Onze Lieve Vrouw van Fátima in gekleurd geglazuurd aardewerk in achttien kleuren. Het gehele reliëfpaneel is 140 cm. breed en 157 cm. en is bovenaan half cirkelvormig afgesloten. De figuur van Onze Lieve Vrouw van Fátima is 90 cm. groot en staat boven een lichte wolk op een kleine eikenboom. Aan de voet van de boom liggen de drie kinderen geknield. Dit gekleurd geglazuurd plastisch aardewerk is ontworpen door de heer H. J. Etienne uit Delft, terwijl het bakken ervan is geschied door de pottenbakker G. de Blank uit Leiderdorp.

Maanden waren nodig voor de bouw van deze kapel, die uit natuur- en baksteen bestaat en is aangebouwd aan de parochiekerk. Aan de rechtermuur in de kapel, terzijde van het altaar is een gedenksteen aangebracht, waarin de woorden gegrift zijn: „Uit dankbaarheid ter ere van Onze Lieve Vrouw van Fátima. — Bevrijdingsjaar 1945. — De Parochianen". —

De kapel heeft aan de straatkant een driedelig glas-in-lood raam, waarin een duif prijkt als vredes-symbool. Dit werk werd uitgevoerd door de firma Doornbos te Beverwijk. Onder dit raam bevindt zich een ingemetseld gedenkpaneel, dat de zestien namen bevat van de parochianen, die gedurende de oorlog als slachtoffers vielen.

De lichtkroon is een geschenk van de afdeling R.K. Volksbond. Verder bevinden zich in het kapelletje zes bidstoelen, vervaardigd door de „zg." thuiswerkers.

Op 8 December 1946 had, na enige dagen van geestelijke voorbereiding door de parochianen, de plechtige inzegening door Pater Provinciaal der Capucijnen van de nieuwe Fátima-kapel plaats en werd, tijdens de plechtigheid, de gehele parochie aan het Onbevlekt Hart van Maria toegewijd. De kapel was schitterend met bloemen en kaarsen versierd.

IJmuiden-Oost heeft een Maria-van-Fátima-kapel, de eerste in Nederland, die onder zeer moeilijke omstandigheden is gebouwd geworden met vele materiële en geldelijke offers. Maar de parochianen beschouwen daarom hun kapel als een kleinood, waarin zij gaarne bidden in uren van droefheid en van vreugde, om bij Moeder Maria van Fátima hun hart uit te storten of hun vreugde uit te jubelen. In deze stemmingsvolle kapel wordt gebeden voor geheel Nederland en voor de vrede op aarde. Geregeld ontvangt Pater Rector uit verschillende plaatsen in ons vaderland verzoeken om voor bepaalde intenties te willen laten bidden. Op de laatste Zondag van elke maand, gedurende het plechtig Fátima-lof bidden alle parochianen voor de ingekomen intenties. Zij die hun intenties willen inzenden kunnen zich richten tot de zeereerwaarde Pater Rector, Pastorie, Willemsbeekweg 12, te IJmuiden-Oost.

Bezoek Hoofdbestuur „Stichting Fátima" aan IJmuiden-Oost.

Het Hoofdbestuur van de „Stichting Fátima" had reeds verschillende malen van Pater Rector van de Fátima-kapel te IJmuiden-Oost een uitnodiging ontvangen om de plechtigheid van het Fátima-lof op de laatste Zondag van de maand bij te wonen. Aan dit verzoek heeft het Hoofdbestuur op Zondag 25 Januari jl. gevolg gegeven. Aanwezig waren de Voorzitter van de „Stichting Fátima", Pastoor H. A. B. Geertman, de Onder-voorzitter, dh. Louis P. Schols, de Secretaris, dh. H. S. Ehrismann en de Penningmeester, Pater Raphael de Jong, Assumpsionist.

Terstond na aankomst te IJmuiden-Oost bezichtigden de leden van de „Stichting Fátima" de mooie Fátima-kapel en begaven zich daarna naar de pastorie. Hier stelde de Rector, Pater Dr. Clementinus, de verschillende bouwers van de Fátima-kapel aan het Hoofdbestuur der Stichting voor en namens de bouwers gaf de heer H. van Kaam een zeer interessante uiteenzetting hoe de bouw van de Fátima-kapel in IJmuiden-Oost was tot stand gekomen. Met grote belangstelling volgden de leden het verloop van de moeilijkheden, waarmede de bouwers te kampen hadden gehad en die overwonnen moeten worden. Allen hadden met volle toewijding aan de bouw van de Fátima-kapel gewerkt, die een blijvende monument is geworden voor geheel katholiek Nederland van de dankbaarheid van de katholieken van IJmuiden-Oost aan Onze Lieve Vrouw van Fátima.

Het plechtig Fátima-lof, dat om 18.30 uur plaats vond, werd door Pastoor H. Geertman gehouden, daarbij geassisteerd door Pater Dr. Clementinus en Pater Raphael de Jong. Na het bidden van het Rozenhoedje waar na ieder tientje het gebedje werd gebeden door Onze Lieve Vrouw op 13 Juli 1917 aan de drie herderskinderen geleerd:

„Goede Jezus vergeef ons onze zonden, bewaar ons voor het vuur der hel. Breng alle zielen in de hemel, maar vooral degenen die Uw barmhartigheid het meeste nodig hebben."

hield Pater Raphael de Jong de feestpredicatie.

De gewijde spreker had als inleiding van zijn preek de woorden genomen: „Adveniat Regnum Mariae"...... (Dat het Rijk van Maria kome). De predikant wees erop hoe alle aardse rijken geweld lijden, dat het rijk van Christus wordt aangevallen, zoals van den beginne van de wereld is voorspeld, maar tevens, dat ons de heerlijke troost is gegeven, dat Christus zal overwinnen. De kerk van Christus lijdt geweld en vervolging. Hoe kan nu het rijk van Christus overwinnen? Uitvoerig betoonde de gewijde spreker, dat de mariale gebeurtenissen in de laatste eeuw daarover geen twijfel meer overlaten. God wil de wereld redden door Maria. Tijdens de verschijning in Cova da Iria verzocht de H. Maagd voor de bekering van de wereld veel te bidden, vooral het Rozenkransgebed te beoefenen. Zij spoorde de mensen aan tot gebed, inkeer en boete. Tenslotte gaf de H. Maagd de verzekering, dat Haar Onbevlekt Hart zou zegevieren.

Na de zegen met het Allerheiligste zongen de parochianen het lied Maria van Fátima ter ere, dat kerkelijk is goedgekeurd voor het Fátima-lof in IJmuiden-Oost op de laatste Zondag van de maand.

Tot slot zij nog vermeld, dat de „Stichting-Fátima" voor deze dag voor een fraaie bloemenhulde had gezorgd in de Fátima-kapel, een bloemenhulde dus van de katholieken van Nederland aan Onze Lieve Vrouw van Fátima in IJmuiden-Oost.

Onder de giften, die zijn ingekomen voor de bouw van een kapelletje, toegewijd aan het Onbevlekt Hart van Maria op het eiland Flores, was ook een gift van de heer E. v.d. L. te Willemstad (Curaçao).

Deze kaart spreekt voor zichzelf

Dagelijkse zorgen in een Koninklijk gezin

Sinds lang is Elizabeth's bruidsbouquet van orchideeën, dat op de avond van haar huwelijk op het gedenkteken voor de doden van 1914 — 1918 werd gelegd, verwelkt.

De wittebroodsweken zijn voorbij. Elke morgen om half tien komt Philip, hertog van Edinburgh, bij het ministerie van marine aan, groet de wacht met het uiterst correcte saluut van de matroos en marcheert naar zijn werkkamer.

De Prinses hebben wij weinig gezien na haar terugkeer naar Londen. Een paar maal verscheen zij in het West-End om te winkelen. Honderden Engelsen hebben voedselpakketten van haar ontvangen. Alle levensmiddelengiften uit Amerika, Canada en Australië heeft zij verdeeld. Eens verscheen zij in het Lagerhuis, hoorde Churchill's ernstige waarschuwing over het oorlogsgevaar, en luisterde in de namiddag aandachtig naar Attlee's rede.

Prinses Elizabeth heeft 't druk gehad. Zij moest haar verhuizing van Buckingham Palace naar een vleugel van Kensington Palace voorbereiden. Daar heeft het paar nu zijn intrek genomen in de suite van de graaf en gravin van Athlone, die op het ogenblik in Zuid-Afrika vertoeven. Bovendien moest zij een oog houden op de inrichting van Windlesham Moors, het rustige landhuis in Surrey, waar Elizabeth en Philip menig weekeinde zullen doorbrengen. In de loop van dit jaar vertrekken zij naar hun definitieve woning in Londen, Clarence House, vlak bij Buckingham Palace. Het is een mooi gebouw, maar nogal ouderwets, en werd in de oorlog getroffen door een bom.

Zelfs het prinselijk paar heeft moeite voldoende arbeiders te vinden voor de herstelwerkzaamheden. Het wil niet, dat het bouwprogramma van de regering om hen de minste last ondervindt en wacht daarom geduldig, zoals velen in Londen.

De drukte is nu voorbij en Engeland heeft de Prinses nu al meer gezien: 3 Februari opende zij een soldatenclub in Londen. 4 Februari inspecteerde zij een regiment, waarvan zij kolonel is. Philip zegt binnenkort vaarwel aan de Admiraliteit, waar hij „een waardevol inzicht in organisatieproblemen heeft opgedaan". Hij vertrekt naar de Koninklijke Marine School voor een cursus voor staf-officieren. Maar hij behoeft niet op de school te wonen. Of hij zijn salaris van 162 gulden per week, dat hij op de Admiraliteit heeft, behoudt, zegt de officiële aankondiging niet.

Waardigheid.

Over geld gesproken: de kwestie van de toelage van Elizabeth en Philips is nog steeds niet afgehandeld. Het wetsontwerp dat Elizabeth 40.000 pond en Philip 10.000 pond per jaar toekent, is goedgekeurd met 294 tegen 17 stemmen door het Lagerhuis, maar het heeft nog niet helemaal de lange weg door de parlementaire molen afgelegd. Er is heel wat over deze toelagen te doen geweest. Men moet dit niet al te tragisch opvatten. Het is een Britse traditie veel rumoer te maken rondom de toelagen der koninklijke familie. De debatten waren waardig. Zelfs de hevigste tegenstander van deze toelage verklaarde plechtig, dat hij de prinses en de hertog van Edinburgh alle geluk wenste. Hij vroeg zich alleen af of het niet mogelijk is gelukkig te leven van 15.000 pond per jaar. Sir Stafford Cripps, heus geen man, die met de centen gooit, was echter van oordeel, dat het prinselijk paar meer nodig had om aan zijn verplichtingen te voldoen. Langzamerhand is het Huis tot kalmte gekomen. Bij de eerste stemming over het ontwerp stemden ruim honderd leden tegen; de tweede keer slechts 17. Het is werkelijk overdreven in dit wat pijnlijk geval een aanval op de monarchie te zien, zoals sommige buitenlandse kranten gedaan hebben. Een der socialisten merkte op hoe goed het zou zijn als de prinses haar plaats in de aardappelenqueue innam en hoe populair Philip zou worden als hij kolen ging delven in de mijnen van Schotland of Zuid-Wales. Het Britse volk denkt er niet zo over. De gewone Engelsman is blij als de koninklijke familie zich onder het volk vertoont, maar hij zou het goedkoop vinden als de leden meenden zich op een dergelijke manier van hun hoge plichten te moeten kwijten. (Msb).

Seniors likeur, Ronde Tafel Conferentie en Haagse genoegelijkheid

door

Ad. Versney.

Curaçaos Persvertegenwoordiger bij de R.T.C.

Het is onmiskenbaar, dat wij in een wereld vol afwisseling leven, maar bovendien hebben wij ook de volledige overtuiging, thans in een stad vol afwisseling te vertoeven. Kijken wij 's morgens uit het raam, dan ontwaren wij de berijpte bomen. De zich snel voortspoedende en in hun kragen weggedoken mensen doen ons duidelijk beseffen, dat het een winterse dag is. Deze ontdekking noodzaakt ons om een extra stel ondergoed aan te trekken, enige kranten als extra bescherming van ons tere lichaam, onder het vest te klemmen, extra oorbeschermers op te zetten, waardoor ons deukhoedje angstwekkend wiebelt.

Wij voelen het, nu kunnen wij er tegen en met forse stappen begeven wij ons naar buiten om het volle rossige leven op ons te laten toestormen. Buiten dat leven stormt er nog meer op ons af, nl. het voorjaar, de zomer, de hittegolf. Wij spraken hierboven van afwisseling, wel na enkele uren komt de afwisseling. De mist trekt op, de zon breekt door, de kou verdwijnt en wij krijgen het warm, benauwend heet. De oorklepjes verdwijnen in onze zak en ons deukhoedje wordt in de hand meegedragen. De overjas gaat open, niets helpt, de kranten beklemmen ons de stoere borst. Het dubbel stel ondergoed schijnt kilo's te wegen en belemmeren ons het voortgaan. En toch moeten wij voort om alles in ons op te nemen wat Den Haag, de stad met de vele aspecten, ons biedt.

Onze eerste schreden (nog in de kille mist) zijn naar „Old Dutch", een specifiek Haags koffiehuis, met een internationale inslag en de gezelligheid van een dorpssociëteit. Men ziet er een ieder en men komt er om door een ieder gezien te worden. Wij zijn niet zo. Naar ons kijkt niemand, wij kijken alleen maar en luisteren. Daar spreekt de wereld en de flarden van de gesprekken, die tot ons komen, maken ons stil en bedeesd, zoals wij van nature al zijn.

Ook de Ronde Tafel Conferentie maakt deel uit van al deze zeer gezellige boert, theorieën worden verkondigd, die, indien oververteld op het nog veel gezelligere terras van „American" of van de club der „Gezelligheid" aanleiding zouden geven tot onbedaarlijk gelach over zo veel bitter-tafel-strategie. Gelukkig, het is ongevaarlijk, trouwens de Hagenaars zijn gemoedelijke mensen.

Maar goed, een Hagenaar, die zijn „stand" wil ophouden, komt in „Old Dutch", ook wanneer het vol is, ook wanneer het overvol is. Indien alle zitplaatsen bezet zijn, gaat men bij een bekende op de stoelleuning zitten, bij een goede bekende desnoods op het tafeltje, bij een zéér goede bekende zelfs op schoot. Men mag daar niets achter zoeken, want het is een select gezelschap, dat daar verkeert. Het aristocratische moet de bezoekers zijn aan te zien, anders wordt men beleefd geweigerd. Zij, die er heen zouden gaan alleen om op schoot te gaan zitten, zouden onherroepelijk zo weer buiten staan.

Tussen die dooreengestrengelde massa aristocratische deftigheid kronkelen acrobatische kellners met roodkoperen blaadjes, waarop kopjes met onvolprezen geurende koffie en zelfs — wij konden onze alziende en spiedende ogen niet vertrouwen — prachtige kristalglazen met Seniors overbekende Curaçao-likeur.

Wij zijn van de Ronde Tafel Conferentie en de portier heeft ons desewege niet geweigerd en onze blik heeft nú iets stralends. Wij zaten naast een heer, die behept was met trillende snorpunten en in diens gezelschap toefde een heer, die behept was met trillende handen. Hun gesprek, waar wij noodgedwongen woorden van moesten opvangen, bezorgde ons totale trillingen.

Gisteren kwam de Minister van Overzeese Gebiedsdelen bij mij thuis, aldus de besnorde, en ik zeide zo tegen hem. Jan, jan, dat zit niet goed, nu die Democraten naar huis toe zijn getogen. En dan die inflatie, die is onafwendbaar, evenals de oorlog. Het land is ten ondergang gedoemd, het is voorbij, ga jij maar kippen fokken."

Ontzet wendden wij ons hoofd af, ondanks dubbel stel ondergoed en kranten zilden wij, dat was teveel voor ons teerbesnaard gemoed. Wij riepen „Walter", betaalden en verdwenen schielijk door de deur, de beleefd als een knipmes buigende portier haastig een dubbeltje in de handen drukkend.

Nu richtten onze schreden zich naar het Binnenhof, waar de volksvertegenwoordiging in 's-lands vergaderzaal bijeen zou zijn en waar wij oog- en oorgetuige wilden zijn van het beleid, gevoerd door wijze mannen. Sindsdien zijn wij nog menigmaal naar dit centrum van Staatsmanswijsheid gegaan en hebben stilletjes weggedoken op de officiële tribune ons gelaafd aan deze bron van wijsheid.

Wij hebben Minister Witteman van Binnenlandse Zaken beluisterd, die als brillant spreker, door zijn snelheid de stenografen tot wanhoop en door zijn wijsheid de volksvertegenwoordiging tot zwijgen bracht. Wij hebben de Minister van Marine met genoegen beluisterd, toen deze op vlotte wijze zijn begroting verdedigde. Wij hebben gegnuifd om deze Minister en even het wijze hoofd geschud over de militaire specialist van de K.V.P., toen deze van de Minister de toezegging wilde hebben, dat de op stapel staande kruiser toch zeker in 1949 te water zou gaan, waarop de Bewindsman enthousiast een foto toonde van de betreffende kruiser, die al sinds enige tijd van stapel was gelopen en omspoeld door water voor de wal lag. Maar wij hebben ook gezien hoe de Minister van Buitenlandse Zaken, Excellentie van Boetselaer, timide weggedoken in zijn zetel met wanhoop in de ogen de vele verwijten ten aanzien van zijn beleid moest horen en als een gebroken man het parlement verliet.

Ook wij zijn toen gegaan, bewust van de grote afwisseling, die het leven in Den Haag biedt en vol verlangen om ons hierin te dompelen en lief en leed, vreugde en smart, voldoening en ergernis in brede stromen over ons te laten gaan.

Een oude bekende van de West over de West

Onder de journalisten in Nederland, die geregeld in de omgeving van het Binnenhof kunnen worden ontmoet — als er tenminste iets te doen is — behoort Hendrik de Wit, aan hem, die langer op Curaçao zijn wel bekend, daar hij van 1939 tot 1946 in Curaçao heeft gewoond en er gedurende de laatste drie jaren de hoofdredactie van het dagblad „Beurs en Nieuwsberichten" voerde. Voor ons persoonlijk was hij, toen hij het vorige jaar aan het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen werkzaam was, het eerste contact, dat wij met de West mochten maken, van hem hoorden wij de bijzonderheden over Curaçao, waar hij nog steeds de aangenaamste herinneringen aan bewaart. Thans is hij sedert Januari, redacteur van het „Algemeen Handelsblad".

— „U hebt toen U van Curaçao terugkwam een jaar aan het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen gewerkt?"

„Ja, tot eind December 1947."

„U gaf daar voorlichting over West-Indië. Ik heb daarzelf nog van kunnen profiteren. Ik kreeg zo de indruk, dat het U daar wel beviel......"

„Wacht even, dat voorlichting geven is betrekkelijk. Ik was zelf niet aan de afdeling, die de voorlichting geeft, dat is de afdeling Publiek Contact, die, om het zo te zeggen, meer de voorlichting op de lange baan behandelt: het stimuleren van belangstelling, het leggen van culturele contacten, verschillende, ook particuliere projecten, zoals bijvoorbeeld het uitzenden van cineasten van Profilti of van een fotograaf voor een uitgever mogelijk maken. Het spreekt vanzelf, dat ik, omdat daarvoor bij de andere afdelingen geen mensen waren, ook actuele voorlichting over West-Indië in Nederland op me nam en inlichtingen verstrekte. Toen ik pas op het departement kwam had men hier weinig oog voor. Dat lag niet aan de mensen, maar aan het feit, dat men met Indonesië was geoccupeerd en de West feitelijk niet kende. Thans na een jaar is dat, zoals U trouwens zelf ook wel zult hebben bemerkt, vooral in de afdelingen Publiek Contact en Cultureel Contact, wel anders geworden. Een feit blijft inmiddels, dat, sedert ik weg ben, er nog maar één man is en die is er pas, mr. De Vries, die Curaçao van aanzien kent, terwijl Suriname er nog wel drie of vier kan tellen. Intussen heb ik verschillende schaapjes, die ik op weg heb geholpen, in Curaçao en Suriname terecht zien komen, terwijl ook economische contacten konden worden gelegd en belangstelling gewekt. U moet goed begrijpen: op het laatst wordt men een centraal punt, waar ook andere departementen, instellingen en verenigingen hun inlichtingen komen halen."

„Is er toen U weg bent gegaan, geen opvolger gekomen?"

„Neen, mijn werk is voor een deel door de andere mensen overgenomen, terwijl ik een ander deel, omdat daar niemand voor is, nog zelf blijf doen. Het zou trouwens het beste zijn om voor een opvolger iemand uit Suriname of Curaçao te kiezen, waarbij dan meteen de positie goed moet worden geregeld. Weet U: met de voorlichting West-Indië en ook met de West-indische afdeling heeft men formeel steeds met de rest van het departement te maken, dat met Indië bezig is. Het is mijn persoonlijke mening, dat West-Indië in het departement pas goed kan functioneren, indien hiervan een geheel afzonderlijke afdeling, met eigen verantwoordelijkheid wordt gemaakt. Het behoeft niet direct een minister te zijn, maar dan toch zeker een zelfstandige secretaris-generaal."

„Er gaat een gerucht, dat U interne moeilijkheden hebt gehad, waardoor U Uw positie hebt opgegeven."

„Wat dat betreft, kan ik U geruststellen. Dat gerucht komt zeker van Curaçao. Ik kan U zelfs verzekeren, dat er in Curaçao zekere kringen zijn, die in Nederland het gerucht proberen te verspreiden, dat ik bij de Olie Maatschappij als Communist ontslagen zou zijn. Maar U kent Curaçao zelf. Daarvan moet U zich niets aantrekken. Het zijn gewoonlijk de geruchtenverspreiders zelf, die ongelijk hebben. Wat het departement betreft: ik heb respect voor het werk, dat sommige ambtenaren daar verzetten. Maar, zoals overal elders, zijn er natuurlijk ook strebers, vooral als het de politiek betreft. Mensen, die met waanwijsheid rondlopen en die een dikke huid hebben, als het er op aankomt iets van een ander te leren. De minister is nu eenmaal de baas en nu gaat het er maar om: of men in de eerste plaats bij de baas in de pas wil komen of in de eerste plaats zijn land wil dienen. Dat laatste kenmerkt de goede ambtenaar, maar die klimt niet altijd omhoog."

„Kan dat niet verholpen worden?"

„Dat is wat naïef. De minister kan moeilijk alle touwtjes zelf in handen houden. Hij moet zich naar zijn adviseurs richten, zowel in het departement als overzee. Zelfs als hij weet, dat zulke raadgevers niet langer „the right man in the right place" zijn, dan moet hij officieel nog met hun adviezen rekening houden. Dat is nu eenmaal het ambtelijk apparaat, noem het bureaucratie of democratie, net zoals U wilt."

„Waarom bent U er eigenlijk weggegaan?"

„Om dezelfde reden als waarom U er weg zou gaan. Een journalist kan nu eenmaal niet wennen in het ambtelijk gareel en keert naar zijn oude vak terug. Bovendien achtte ik het voornaamste deel van mijn taak volbracht. De belangstelling voor West-Indië is gewekt en voor verder cultureel werk ontbreken op het departement de gelden. Kijkt U zelf de begroting van het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen maar eens na. Daar vindt U voor 1947 nog posten van twee maal ƒ 30.000 voor niet bestaande gouvernementspersdiensten in Suriname en Curaçao, welk geld, op formele gronden, niet voor andere culturele doeleinden kon worden aangewend.

Allerlei plannetjes, zoals bijvoorbeeld het voorzien van de Curaçaose en Surinaamse pers van actuele foto's uit Nederland, zijn wegens gebrek aan geld gestrand. Het moet wel héél iets bijzonders zijn, zoals bijv. de Rond Tafel Conferentie, willen er aparte posten voor op de begroting kunnen worden gebracht. U begrijpt, dit zijn bezwaren, die, zoals ik U reeds heb gezegd, onder een Westindisch departement met eigen verantwoordelijkheid, kunnen worden opgeheven. Zoals het nu is, wekt het de indruk, dat men op een departement eigenlijk niets kan doen. Met uitgaven voor culturele doeleinden is de regering nu eenmaal zuinig. Men moet proberen culturele initiatieven zoveel mogelijk door anderen over te doen nemen, zoals bijv. met de culturele voorlichting, waarvoor de regering ineens, voor zowel Indonesië, Suriname en Curaçao, een post van een millioen op de begroting heeft gebracht. De plannen, die voor Curaçao bestonden en die uitvoerig waren uitgewerkt, zijn daar zo'n beetje in overgenomen. Het is nu alleen jammer, dat er in die algemene stichting geen Westindische deskundigen zitten, iets, dat bij de plannen voor Curaçao en later ook bij die van Suriname als eerste voorwaarde is gesteld."

„Kan daarin niet worden voorzien?"

„Dat hangt van het bestuur van die stichtingen zelf af. Maar het is een verheugend verschijnsel, aldus besloot de heer De Wit zijn interview, dat er thans vertegenwoordigers van Suriname en Curaçao in Nederland zijn. Hun kantoren zijn als het ware contactpunten en de vraag zou mogen worden gesteld of het niet goed zou zijn deze kantoren met voorlichtingsdiensten uit te breiden."

ingezonden

buiten verantwoordelijkheid der Redactie

VOETBAL.

De wedstrijden om het Middenamerikaanse Voetbalkampioenschap in Guatemala.

En wat niemand op Curaçao en elders heeft kunnen en willen geloven, is op Dinsdagavond 9 Maart 1948 in Guatemala gebeurd, nl. onze o.a. als favoriet geldende voetbalploeg van Curaçao heeft zowaar een nederlaag geleden tegen het onderaanstaande El Salvador, dat na drie wedstrijden nog geen enkel punt wist te vergaren. Dus zelfs het zwakke Panamá wist El Salvador eronder te houden.

Achteraf te becritiseren is natuurlijk geen kunst, maar er zijn helaas weer enkele „kleinigheden" uitgelekt, die wijzen op een meer dan zwakke leiding. Wat hebben we eraan om in de pauze van de leiders Willems en Quast over de radio te horen, dat het allen goed gaat; juist in dit moment horen de leiders bij de jongens in de kleedkamer te zijn, om de nodige en nuttige wenken kenbaar te maken resp. beslissingen te nemen.

Is het bv. niet meer dan ergerlijk om van de omroeper van Guatemala te moeten vernemen, dat Confesor (gelukkig) niet ziek is, maar dat hij „alleen maar de beste wedstrijden zou meespelen"!

Wie beslist dan eigenlijk? Dat dan bovendien nog een der leiders via de radio bekend maakt, dat de jongens onder elkander kibbelen, geeft eveneens zeer te denken.

Een verdere verrassing voor allen, die steeds met onze Curaçaose jongens (helaas) via de radio moeten medeleven, was wel te moeten vernemen, dat „Raspa" Pietersz was opgesteld tegen El Salvador. Deze speler immers was „voor eigen rekening" met onze ploeg meegegaan. Als officieel speler was hij noch door de Elftalcommissie, noch door het C.V.B.-Bestuur opgegeven. Het zijn wel rare manieren.

En met dit laatste geval is dan tevens wel de verkeerde beslissing bewezen, dat aan de speler Luciano geen gelegenheid werd „gegund" om naar Guatemala te mogen meegaan.

Over de verslagen, die wij hier te lezen krijgen en nog wel van een speciaal voor rekening van de CVB uitgezonden „Curaçaose" Persvertegenwoordiger, kunnen wij eveneens niet voldaan zijn, want de verslagen zijn wel erg kort en gebrekkig opgesteld. Een zg. ranglijstje met slechts 5 deelnemers en nog wel zonder vermelding van de doelpunten is toch een beetje te pover.

Ditzelfde werk kan toch zeker wel door één der drie leiders worden gedaan, terwijl dan tevens aan een verdere speler de gelegenheid geboden had kunnen worden om de reis naar Guatemala te kunnen doen.

Waarom eventueel niet een masseur of een lid van de Elftalcommissie of iemand, die tenminste zeer capabel is om leiding en wenken te geven — „wij hebben hier Alex Sentiago in gedachte" — meegenomen?

Maar wat heeft het voor nut om thans na te kaarten over hetgeen wat achter ons ligt de hoofdzaak is thans het verloren terrein terug te winnen. Het lesje hebben onze jongens van Guatemala gehad, thans de kunst dat de volgende wedstrijd tegen El Salvador een goede revanche zal mogen worden. Onze jongens kunnen het beter, maar dan in de juiste samenstelling. Bovendien ware het ook wel beter geweest eerst van te voren enkele oefenwedstrijden te spelen, inplaats van een speler als Krips maar in het veld te sturen om een andere speler te vervangen. Wij weten van Krips en Conquet, dat zij nuttige en goede spelers zijn, maar elf spelers, al zijn ze nog zo goed, vormen nog niet altijd de juiste combinatie.

Het is geenszins de bedoeling onze jongens te kleineren, of de heren leiders resp. het Bondsbestuur „in de rug aan te vallen", want daarmede is onze Curaçaose voetbalsport niet gediend. Dat „in de rug aanvallen" werd in 1946 wel door een bepaald aantal personen gedaan, die ertegen waren, dat onze jongens naar Nederland vertrokken, maar thans plukken enkele dezer heren sportslieden zelf de zeer zure vruchten. Hopenlijk heeft men hieruit thans voldoende lering getrokken, maar het blijft een quaestie van karakter hebben en als „sportsman" moet men deze eigenschap in ieder geval hebben.

J. C. V.

Tanger. Uno in zakformaat

Amerika bouwt zijn springplanken in geval van een onverhoopt conflict

„Zal 1948 het beslissende jaar worden in de oplopende spanningen tussen Westelijke democratieën en Sovjet-dictatuur? De gebeurtenissen in Frankrijk hebben aangetoond dat de Sovjet-Unie reeds bezig is het voorterrein van haar directe invloedssfeer naar West-Europa te verschuiven en menigeen in de V.S. vraagt zich af of een succesvolle uitvoering van het Marshallplan op zichzelf voldoende is om Europa van een nieuwe totalitaire bedreiging te vrijwaren. Een paar weken geleden hebben we er op gewezen — naar aanleiding van de komst in Tanger van de opperbevelhebber van de Amerikaanse Middellandse zeevloot en zijn staf — dat de Amerikanen bezig zijn hun stellingen in het Middellandse-zeegebied in Oostelijke richting te verschuiven. Als typische zee — en luchtmogenheid verplaatsen zij de pionnen van hun macht op die punten van het wereldschaakbord die, telkens met een grote zee als centrum, onderling verbonden een grote uitgangstelling vormen, in tegenstelling met de Sovjet-Unie, die als typische landmogendheid een groot deel van het Europees-Aziatische vasteland tot uitgangstelling tracht te maken.

Zo begint de betekenis van de Amerikaanse militaire Middellandse-zee-politiek zich steeds duidelijker af te tekenen als een parallel-actie, waarvan het Marshall-plan het economisch pendant is. De Amerikaanse regering zoekt de afweer tegen Russische dreigementen vóór alles in een reusachtige flankbedreiging via 't Middellandse zeegebied — en de Zuidelijke Sovjetflank is zeer kwetsbaar! Geleidelijk worden de springplanken op het Europees Continent, Turkije, Griekenland, Italië en Spanje als zodanig ingericht, waarbij de Afrikaanse overwal, Marokko, Algerië, en Tunis, als ravitailleringsbasis dient. Hiervoor is in de eerste plaats een sterke vloot en een sterke luchtmacht nodig, en kunnen de legers die de „springplanken" moeten bezetten van bescheidener omvang zijn. In Turkije doet het gereorganiseerde Turkse leger als zodanig dienst en in Griekenland is een gecombineerde Grieks-Amerikaanse staf in deze zin bezig met het Griekse leger. Zullen Italië en Spanje spoedig volgen?

Nederland doet mede.

Marokko en Spanje zijn de draaischijf van deze grote beweging met de Straat van Gibraltar (de lijn Tanger-Gibraltar?) als middelpunt. Politiek is Tanger hiervan 't meest interessant, omdat het een vrij en internationaal gebied vormt, dat wordt bestuurd door een administratie ondergeschikt aan de gezanten van een achttal mogendheden, verenigd in de zgn. „Comité de Contrôle". In deze Comité de Contrôle manifesteert zich de Middellandse-zee-politiek der mogendheden, met uitzondering dan van Rusland, omdat dit land, hoewel het Tsaristische Rusland ondertekenaar was van het verdrag van Algeciras, geweigerd heeft in de „Comité de Contrôle" een zetel te bezetten naast het Spanje van Franco. Tanger zou men dus een veiligheidsraad in zakformaat kunnen noemen zonder Rusland, doch met Spanje, Portugal en Italië. Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat de Sovjets in feite niet aanwezig zijn: er loopt een Poolse advocaat in Tanger rond, die zo'n beetje de niet-officiële Poolse consul schijnt te zijn, maar tevens wordt gedoodverfd als de geheime agent van de Sovjet-Unie.

Houdt men er bovendien nog rekening mede dat in Tanger de Europese, de Arabische en de Joodse kwesties elkaar raken, dan behoeft het wel geen nader betoog dat Tanger een zeer belangrijke diplomatieke post is en uit de personen van de geaccrediteerde gezanten blijkt ook dat de mogendheden niet de eerste de beste hierheen hebben gezonden. Bij toerbeurt zijn de gezanten ieder voor een jaar president van de „Comité de Contrôle". Voor 1948, zo lazen we in een Tangerijns blad, is de Nederlandse gezant Z. Exc. P. Staal president.

Waar het huidige jaar ook met het oog op Middellandse-zee-politiek als geheel, een jaar van grote spanning belooft te worden en een Nederlander de hoge post op een van de belangrijkste punten van het Middellandse-zee-gebied zal bekleden, geeft het voldoening dat dit een man is van ervaring en de bekwaamheid, als de heer Staal, bijgestaan door de Gezantschapsraad Jhr. de Testa, een specialist met 40-jarige ervaring op het gebied van Marokkaanse en Arabische Zaken. Nederland is in Tanger dus diplomatiek en consulair goed vertegenwoordigd voor zover het de personen betreft. In twee opzichten behoeft Nederland's representatie op dit belangrijke punt echter verbetering: ten eerste dient de legatie een betere behuizing te krijgen — het huidige gebouw hangt ongeveer met krammen en plakband aan elkaar — en de haven behoort van tijd tot tijd eens het bezoek van een Nederlands oorlogsschip te ontvangen: Amerikaanse, Britse, Franse, Spaanse en Portugese oorlogsschepen komen er op gezette tijden — deze dagen zal b.v. het grote Franse slagschip „Richelieu" de baai van Tanger binnenlopen — terwijl het laatste bezoek van een Nederlands oorlogsschip dateert van bijna tien jaar geleden, toen Hr. Ms. Kruiser „Java" in de Straat van Gibraltar kruiste ter bescherming van de Nederlandse scheepvaart tijdens de Spaanse burger-oorlog.

Heilig jaar wordt verlengd

Romeinen kennen geen zorgen

Nieuwe bronzen deuren voor de Sint Pieter

Op het einde van de maand December jl. zat half Rome in de put. Tot tweemaal toe heeft de H. Vader in die maand een ernstig woord doen horen over de mogelijke noodzakelijkheid het voorbeeld van Zijn voorganger Pius IX te moeten volgen, toen deze in 1874, nog in Gaeta gevangen gehouden, het heilig jaar van 1875 niet heeft kunnen afkondigen. In de audiëntie in de maand December aan burgemeester en wethouders van Rome verleend en daarna nogmaals in de Kerstboodschap, over de Vaticaanse radio uitgezonden, vraagt Pius XII zich af, of het, gezien de woelige toestanden in Rome en in Italië, stakingen, hongeroptochten e.d., voorzichtig van Hem zal zijn de katholieken van de gehele wereld op te roepen om met Hem te Rome in 1950 de geestelijke gunsten van de Hemel af te smeken, aldus „De Tijd".

Deze waarschuwingen klonken als donderslagen aan de opklarende hemel van Rome's economisch leven. Hoeveel eigenaars van restaurantjes — die echt gezellige eetgelegenheden, bij tientallen te tellen in de nauwe straatjes van het centrum van Rome, van waaruit alle geuren, aangename en veelal ook onaangename, de liefhebbers van oude binnenstadstraatjes de neus inwalmen — vegeteren op de laatste duizend lires crediet of zetten hun bescheiden zaak ook met schulden voort, om het tot dat wonderbare jaar 1950 te kunnen uitzingen, in de vaste overtuiging er dan ook gans bovenop te komen. Vanwege deze vaderlijke waarschuwingen zag men in Rome om dezelfde redenen bedremmelde gezichten van industriëlen en winkeliers van Rome's souvenirs, van taxi-chauffeurs en aapjeskoetsiers, van de kruiers van het station, garagehouders van plezierautobussen, van meer dan de helft van de inwoners van Rome.

Maar als volbloed Italianen, die in de zwartste dagen van hun bestaan hun optimisme met het neuribn van aria's uit de opera's van Verdi op peil houden en als rasechte Romeinen, die verschillende keizerrijken hebben zien opkomen en ondergaan, met het enige verschil voor hen, dat bij het opkomen, in goede dagen, de porties macaroni van degelijke omvang zijn en besproeid worden met een glas goede Frascatiwijn, terwijl bij de ondergang deze porties steeds minderen en de wijn door water moet worden vervangen — hebben zij de waarschuwing van Pius XII, hun Paus, wel aangehoord, maar nooit ernstig geloofd, dat de genadeslag, die voor hen daarin lag opgesloten, op hun hoofd terecht zou kunnen komen. Ze zijn Romeinen en als Romeinen hebben zij geleerd, dat Rome niet ten onder kan gaan, en dit geldt in hun gedachten niet alleen voor het Pausdom, maar voor alles, wat de Romeinse lucht en geest ademt. En hun Romeins optimisme zegeviert ook in deze dagen voor de zoveelste maal.

Geruchten, in het begin niet te controleren, maar langzamerhand ook in Vaticaanse kringen bevestigd, geven sedert enkele dagen een optimistische tint aan die de Romeinen specifiek eigen en eeuwigdurende glimlach op hun gelaat. Het heilig jaar van 1950 wordt volgens deze geruchten immers iets buitengewoons, zal met alle gewoonten van de hele serie van de tot nu toe gevierde heilige jaren breken, zal zich zelfs bevrijden van het eeuwenoude enge begrip, dat een jaar een jaar moet duren, want het heilig jaar van 1950 zal over een tijdsperiode van anderhalf jaar lopen. Niet van Kerstmis tot Kerstmis, zoals alle heilige jaren dit stereotiep, mathematisch gedaan hebben, maar van Pasen 1949 tot Kerstmis 1950 en dit vanwege de wens van Pius XII, hun Paus, Zijn gouden priesterjubileum van 2 April 1949 binnen de grenzen van dit heilig jaar te doen vallen.

Het rekensommetje is spoedig gemaakt: de reeds voor 1950 berekende geldelijke baten kunnen met 50% verhoogd worden: 1950 wordt een zegen, een redding voor half Rome.

Om de drommen pelgrims in de St. Pieter binnen te laten, geven, behalve de heilige deur, die gedurende het anderhalve jaar van het heilig jaar open zal zijn, nog twee andere deuren, aan weerszijden van de centrale bronzen deur, toegang tot het bedehuis.

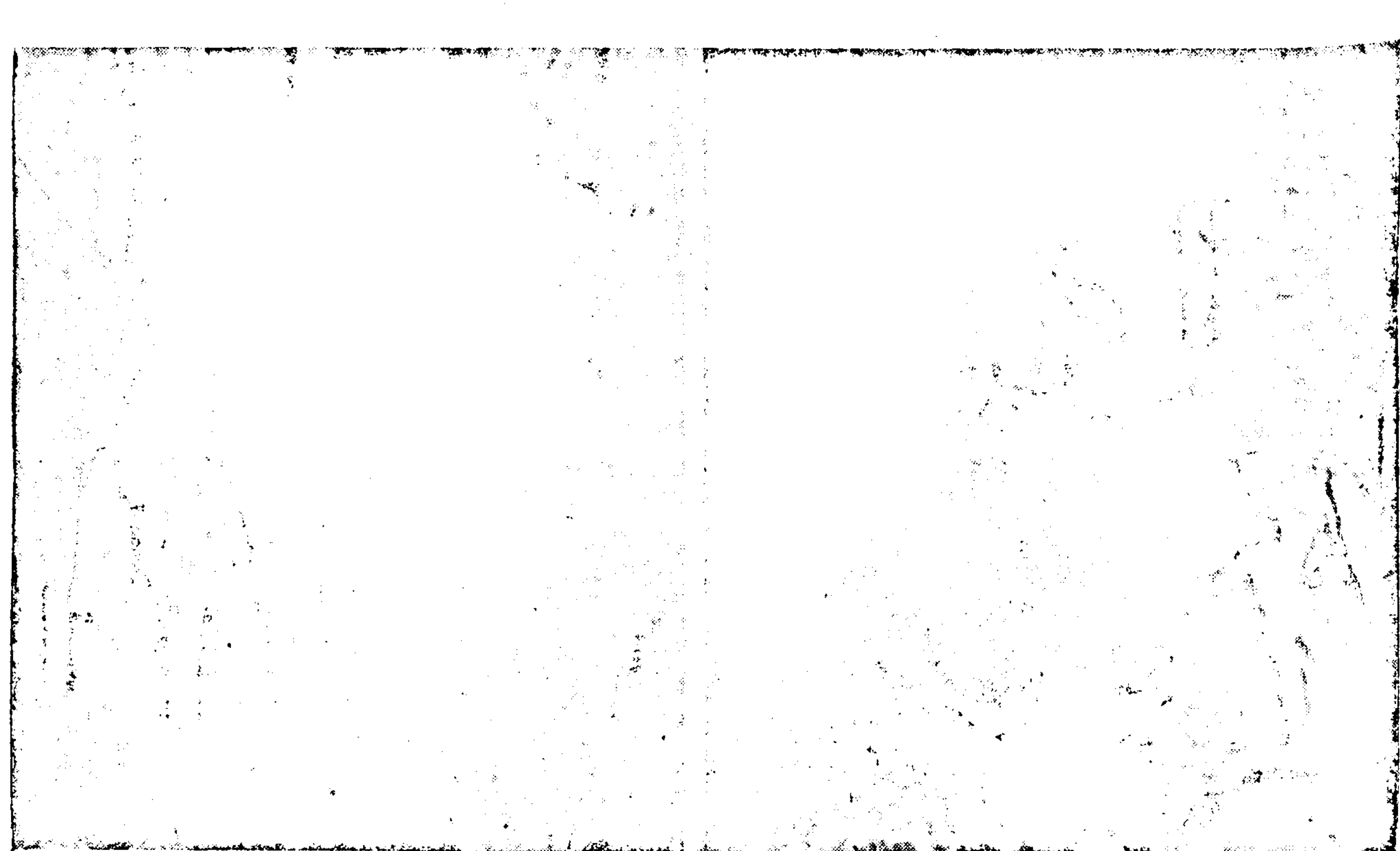
Deze twee deuren hebben tot op heden de zeer banale vorm van portieken, uit hout en glas opgetrokken.

In 1943 kwam te Rome te overlijden Mgr. George Wittelsbach, ex-kroonprins van Beieren en sedert een tiental jaren kanunnik van St. Pieter. Uit het testament van deze Prelaat blijkt, dat hij gedurende zijn Romeinse jaren die banale portieken niet overeenkomstig heeft gevonden met de luister en de kunstigheid van de basiliek, waarvan ze weliswaar een klein, maar geen onbelangrijk onderdeel vormen. Daarom heeft Mgr. Wittelsbach zijn vermogen aan de St. Pieter vermaakt met de bepaling het te besteden aan de vervanging van de twee portieken door bronzen deuren. Hij heeft daarenboven nog in zijn testament beschreven, dat voor het maken van deze deuren onder de kunstenaars van alle landen een internationaal concours moet worden uitgeschreven, terwijl de ingezonden ontwerpen aan de beoordeling van een kunstcommissie moeten worden onderworpen om tot de uiteindelijke keuze te geraken van de artistieke vorm, waarin deze nieuwe deuren gegoten zullen moeten worden.

Gedurende de oorlogsjaren was aan dit alles niet te denken, maar nauwelijks waren de internationale verbindingen hersteld of het concours is uitgeschreven met als laatste datum 30 November 1947 voor de inzending van de ontwerpen bij de Pauselijke Nuntiaturen en Delegaties in de verschillende landen.

Sinds 2 Februari zijn de ontwerpen, door 83 kunstenaars ingezonden, in het Vaticaan voor het publiek tentoongesteld. Het merendeel der mededingende kunstenaars zijn Italianen, maar ook Engelsen, Amerikanen, Zuid-Afrikanen en een Ier hebben hun ontwerpen ingezonden.

Het is de bedoeling de deuren voor het anderhalfjarige heilige jaar gereed te hebben om aan de duizenden pelgrims de gelegenheid te geven hun artistieke waarde te bewonderen.

De grotten van Hato

Van her en der

„EUROPA IS TE LUI", ALDUS EEN AMERIKAANS BLAD.

Geen gebrek aan werkkrachten, terwijl bebouwde oppervlakte kleiner is.

De „Chicago Tribune" schrijft onder de kop „Het luie Europa" o.m. dat het verzoek van Europa om Amerikaanse hulp, gewoonlijk wordt verklaard door te zeggen, dat de oogsten op het continent ten gevolge van droogte zijn mislukt. De Europeanen zouden zich echter ook voor voedsel tot ons hebben gewend als de weersomstandigheden bijzonder gunstig waren geweest, want zij spannen zich minder in om in hun eigen behoeften te kunnen voorzien.

Als voorbeeld haalt het blad Frankrijk aan, waar vóór de oorlog 50 millioen ha. tarwe en 6½ millioen ha. rogge werden verbouwd. In 1947 waren deze cijfers resp. 37 en 4½ millioen ha. Deze vermindering kan niet aan de oorlog of aan gebrek aan arbeidskrachten worden toegeschreven. Er zijn meer arbeidskrachten dan vóór de oorlog.

Ook in Oostenrijk, België, Denemarken, Italië, Nederland en Zweden is de met graan bebouwde oppervlakte in 1947 kleiner dan vóór de oorlog. Het blad concludeert: „Zo lang mensen anderen kunnen vinden om het werk gratis voor hen te doen, zullen zij het niet zelf doen. De Europeanen waren in de oorlog voor hun voedsel van de Verenigde Staten afhankelijk en hebben daar een gewoonte van gemaakt. Zij mochten de leen- en pachtwet wel. Uiteraard is het plan-Marshall en leen- en pachtwet met een nieuw etiket. Het Amerikaanse volk schijnt het recht te hebben verloren te houden en te gebruiken wat het geproduceerd heeft."

BULGAARSE LEGER TELT 130.000 MAN „TE VEEL".

De Britse minister van Buitenlandse Zaken, Bevin, heeft in het Lagerhuis verklaard, dat de huidige omvang van de Bulgaarse strijdkrachten „verontrustend" is. Het Bulgaarse leger telt thans 76.000 soldaten, de grenswacht 10.000 man en de militie 100.000 man, ofschoon Bulgarije, volgens het vredesverdrag, alleen een leger van 55.000 man in stand mag houden. Bevin zeide, dat de Bulgaarse regering om bijzonderheden over de huidige legersterkte was verzocht, doch dat hierop niet is geantwoord.

HET WETTIG STAATSHOOFD VAN LETLAND.

De Katholieke hulpbisschop van Riga, Mgr. Joseph Rancans, die in 1944 door de Duitsers naar Duitsland werd gedeporteerd, wordt thans door alle ontheemde Letten als het rechtmatig staatshoofd van Letland erkend. Mgr. Rancans bekleedde destijds het ambt van vice-maarschalk van het Letlandse parlement. Nu de President van dit land door de Russen is gedeporteerd, gaan de rechten van dit staatshoofd krachtens de grondwet over naar de vice-maarschalk van het parlement.

A. I. C.

Onlangs is tijdens een bijeenkomst van afgevaardigden van 18 landen in Parijs besloten tot oprichting van de „Auxilium Catholicum Internationale". Het doel van deze nieuwe organisatie is het organiseren van de hulpverlening door katholieken aan katholieken in andere landen, speciaal met het oog op de noden, die door de oorlog zijn ontstaan. De zetel van de A.C.I. is gevestigd in Parijs. Twaalf landen, waaronder ook Nederland, hebben van hun episcopaat machtiging gekregen, tot de A.C.I. toe te treden.

DALENDE BELANGSTELLING.

Furio Scarpelli, de stichter en hoofdredacteur van het heftig anti-katholieke Italiaanse weekblad „Don Basilio", heeft bekend gemaakt, dat de oplage van zijn blad in een jaar tijd van 270.000 tot 100.000 exemplaren is gedaald. Twee andere anticlericale bladen, „Il Mercante" en „Il Pollo", zijn bij gebrek aan belangstelling opgeheven. Scarpelli wijt deze teruggang aan de excommunicatie, die de H. Stoel in 1946 heeft uitgesproken over de uitgevers en redacteuren van de anti-clericale pers. Scarpelli moet zich binnenkort voor de rechtbank verantwoorden wegens laster. Hij heeft de leiding van „Don Basilio" aan een ander overgedaan, zodat het blad de „strijd" zal kunnen voortzetten, wanneer hij geschorst mocht worden.

SOVJETS CONFISQUEREN „EERLIJK GEZEGD".

De Sovjet-autoriteiten in Oostenrijk hebben opdracht gegeven alle exemplaren van het boek „Eerlijk Gezegd" van James Byrnes, de voormalige minister van Buitenlandse Zaken der Verenigde Staten, in haar zone in beslag te nemen, aldus de „New York Herald Tribune".

„Eerlijk Gezegd" wordt „schadelijk voor de democratieen anti-Russisch" genoemd. Enige tijd geleden zijn in Oostenrijk 13.000 exemplaren van het boek in de Duitse taal in omloop gebracht, waarvan 1500 in de Sovjet-zone.

In de Sovjet-sector van Berlijn zijn enkele duizenden exemplaren van Byrnes' „Eerlijk Gezegd", een boek van Ferenc Nagy, de voormalige Hongaarse premier, getiteld „Hoe de Sovjets mijn regering ten val brachten" en een artikelenreeks van de New York Herald Tribune, „Achter het IJzeren Gordijn", in beslag genomen.

STEKELIG PROCES.

In Besançon is een proces aan de gang, dat heel Frankrijk met spanning volgt. Een boer aldaar had jaren geleden een zieke koe en riep de veearts. Deze man, die op dat moment andere koeien aan zijn hoofd had, gaf de bezorgde boer een serum, een spuitje en een naald mee. „Geef het de roodbonte zelf maar in, ik kom morgen wel kijken." De boer gaf het spuitje zelf, de koe knapte zienderogen op, maar toen de veearts de volgende morgen zijn instrumenten terugvroeg, ontbrak de injectienaald. Dit is het eerste hoofdstuk.

Twee jaren later viel de bewuste en zeer gezonde koe, zoals alle andere koeien, in de handen van de slager, die er biefstukken en doorregen lappen uit sneed. De apothekersvrouw van Besançon sloeg er een kilo van in en zette dat 's avonds haar gemaal voor. De ongelukkige pillendraaier moest later met hevige pijnen in het onderlijf naar het zieken huis worden vervoerd en werd daar een keer of wat geopereerd, voordat de dokters de in de koe achtergebleken en door de gulzige keelgat van de apotheker verdwenen injectienaald gevonden hadden.

Er volgde een proces om schadevergoeding tegen de slager, die de schuld op de boer wierp, dewelke op zijn beurt de veearts aansprakelijk stelde. In eerste instantie werd de veearts tot een onprettige boete veroordeeld. Hij ging echter in appèl, bewerende, dat de in het vlees van de koe afgebroken injectienaald van slechte qualiteit was. Welnu, hij had die injectienaald gekocht bij de apotheker van Besançon...... Ze zoeken het maar uit in Besançon.

GEEN „VOLKSWAGENS" MEER VOOR PONDEN STERLING.

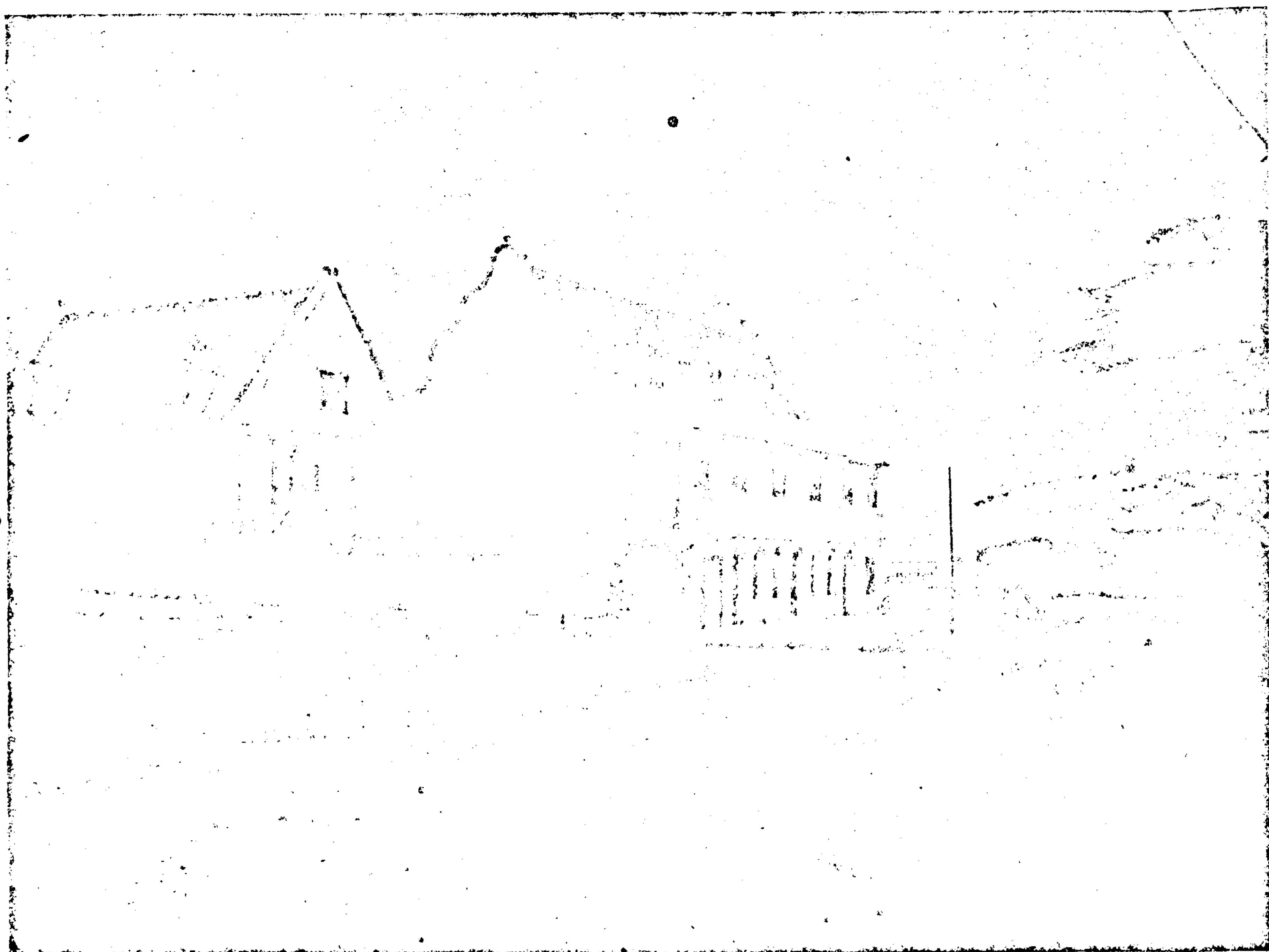
Met ingang van 1 Januari is het aan leden van het bezettingsleger en de bestuursraad in de Britse zone van Duitsland verboden zogenaamde „Volkswagens" te kopen. Tot nu toe konden de Britten zich voor 160 pond een dergelijke auto aanschaffen. In deze instructie, die vandaag door het Britse ministerie van Buitenlandse Zaken naar Berlijn is getelegrafeerd, wordt als reden opgegeven: „De verkoop van Volkswagens aan deze personen zou het Britse ministerie van Financiën te veel dollars kosten."

De bedragen, die in de Britse zone van Duitsland in ponden sterling voor aldaar gefabriceerde goederen worden uitgegeven, zullen namelijk volgens een onlangs in werking getreden Brits-Amerikaanse overeenkomst voor de helft in dollars inwisselbaar zijn. Dit betekent, dat deze zone nu dollargebied is geworden. Voor Amerikanen, Zwitsers en Zweden zal het voortaan heel wat gemakkelijker zijn aankopen te doen in de Britse zone van Duitsland dan voor de Britten zelf.

Drie Engelse geleerden zullen de bodem van het Engels Kanaal onderzoeken met het oog op een eventueel te boren tunnel tussen Engeland en Frankrijk. Het onderzoek zal vijf weken duren. De geleerden hopen tevens bewijs te kunnen leveren, dat Engeland vroeger deel van het Europees continent uitmaakte.

DUIVEN EN FASCISME.

In Augustus van verleden jaar werden vijf paters Benedictijnen van een klooster in de buurt van Buje — Zuidslavische zone van het vrije gebied rond Triëst — gearresteerd, omdat de paters duiven hielden. Zij zullen eerstdaags voor een Zuidslavische rechtbank moeten verschijnen onder de beschuldiging van spionnage, van fascistische activiteit en van vervalsing van distributiebescheiden.

CURAÇAOS LANDHUIS.

Wijziging van de Curacaose Staatsregeling

I

(Wetsontwerp II)

Aan de Algemene beschouwingen van de Memorie van Antwoord op het roetsontwerp tot wijziging van de Curaçaose Staatsregeling ontlenen wij:

De Regering heeft met voldoening vernomen, dat de strekking van de aangeboden ontwerpen algemeen werd toegejuicht, zomede dat bevordering, voor zover binnen het kader der geldende grondwettelijke regelingen mogelijk, van overdracht der verantwoordelijkheid van Nederlandse organen aan organen van Suriname en de Nederlandse Antillen bij zeer vele leden waardering ondervindt.

Geen uitstel tot na Grondwetsherziening.

Met de zeer vele leden, die hun voldoening over de indiening van de voorliggende ontwerpen uitspraken, betreurt de Regering, dat de indiening daarvan zoveel vertraging heeft ondervonden, en zij ontveinst zich niet, dat de gang van zaken weinig geschikt was om het vertrouwen in de betrokken overzeese gebiedsdelen te versterken. Hier staat echter tegenover, dat bij het veelvuldig en innig contact, dat deze dagen ook met betrekking tot de onderhavige ontwerpen met de leden der delegaties der beide gebiedsdelen ter Ronde-tafel-conferentie heeft plaats gehad, de Regering ondubbelzinnig heeft doen blijken, dat thans een spoedige afwikkeling zal worden nagestreefd. Wat voorts de medio 1946 gedane toezeggingen betreft, kan worden opgemerkt, dat wel het tempo is vertraagd, maar dat overigens niet minder wordt voorgesteld dan is toegezegd. Tegen inzage van de notulen der destijds gevoerde besprekingen bestaat geen gevaar.

Zonder hier ter plaatse een oordeel te willen uitspreken over de werkzaamheid van de Londense Kabinetten, moge de Regering tegenover de verscheidene leden, die de plaats gevonden vertraging onderstreepten, opmerken, dat zij niet verantwoordelijk kan worden gesteld voor het Regeringsbeleid tijdens de oorlog. Overigens moge worden bedacht, dat bij de voorbereiding van de onderhavige wetsontwerpen onderscheidene adviesinstanties herhaaldelijk moesten worden geraadpleegd hetgeen uiteraard geruime tijd heeft gevorderd, terwijl daarnevens telkens de Indonesische vraagstukken volle aandacht en werkkracht van Regering en Departementen opeisten.

Hoe overigens de ondervonden vertraging ook moge worden beoordeeld, de hier aan het woord zijnde leden kan bepaald niet worden toegegeven, dat thans, nu een partiële herziening van de Grondwet in voorbereiding is, de onderhavige voorstellen geen belang meer zouden hebben. Ook bij betrachting van de grootst mogelijke spoed zal de Grondwetsherziening in twee lezingen, gevolgd door vaststelling van een Rijksgrondwet en nieuwe Staatsregelingen, nog zoveel tijd vorderen, dat nog steeds gerede aanleiding bestaat de voorgestelde wijzigingen, welke het karakter van overgangswetgeving dragen, tot stand te brengen.

Dit klemt te meer nu, ter tegemoetkoming ook aan ter zake door de beide Westindische delegaties geuite verlangens, met de Gouverneurs overleg wordt gepleegd aangaande de mogelijkheid om reeds enigermate vooruit te lopen op de totstandkoming van de aanhangige wetsontwerpen. Gedacht wordt aan de instelling van een college, dat als voorloper van het in de artikelen 29 en 67a t/m g der ontwerpen bedoelde College van Gecommitteerden ware te beschouwen en door de Gouverneur ware te belasten zowel met de voorbereiding van het nieuwe Staatsbestel als met medezeggenschap en deelneming in het bestuur.

De Regering moet dan ook ontkennen, dat het van een wijs en vooruitziend beleid zou getuigen, als de regeling der onderhavige materie werd uitgesteld tot na de Grondwetsherziening, en sluit zich ten deze gaarne aan bij het betoog van de zeer vele leden, die van oordeel zijn, dat een eventueel intrekken van de onderhavige ontwerpen in Suriname en de Nederlandse Antillen te recht een zeer critische ontvangst zou hebben. De besprekingen met de Westindische delegaties hebben dit opzicht bevestigd, hetgeen moge blijken uit de motie ter zake, welke op de vergadering van de conferentie van 17 Februari jl. zonder hoofdelijke stemming is aangenomen.

Voor verscheidene andere leden is het beleid der Regering ten deze niet duidelijk. Zij menen uit de Memorie van Toelichting te mogen afleiden, dat de Regering eerst de werking en de toepassing van de voorgestelde wijzigingen wil afwachten, terwijl anderzijds toch vaststaat, dat de Ronde-tafel-conferentie, die zich thans met de toekomstige staatkundige structuur bezighoudt, de ervaring met bedoelde wijzigingen mist.

Hiertegenover wordt opgemerkt, dat, toen de vóórontwerpen met Memorie van Toelichting ter fine van advies aan de Staten van Suriname en van Curaçao werden toegezonden, bij de Regering inderdaad de gedachte voorzat, dat de Conferentie haar voordeel zou kunnen doen met de werking, die de gewijzigde Staatsregelingen in de practijk reeds zouden hebben gehad. De vaker besproken vertraging heeft de verwerkelijking van deze gedachte in de weg gestaan, maar hiermede is niet gezegd, dat de Conferentie thans geen goed werk zou kunnen verrichten. Bovendien is de Regering van oordeel, dat de onderhavige voorstellen tal van constructies behelzen, welke ook voor de toekomstige structuur haar nut hebben en zeker, hoewel overgangsvormen, haar waarde blijven houden.

De verscheidene leden, die de Regering verwijten, in strijd met de feiten het voor te stellen als had zij spoed betracht, hebben in het zoeven medegedeelde reeds beantwoording gevonden. Als voorts deze leden, uit overweging, dat slechts ten dele aan de huidige wensen zou zijn tegemoet gekomen, van een gevaarlijk miskennen van het politieke moment gewagen, moet zulks als een in hoofdzaak onjuiste en zeer eenzijdige voorstelling van zaken worden bestreden. De centrale gedachte, bij beide Staten heersend, is, zoals het wordt uitgedrukt, baas in eigen huis te zijn. Hieraan komen beide ontwerpen, voor zoveel de huidige Grondwet zulks toelaat, in algemene zin tegemoet. Overigens heeft de Regering, zoals uit het vervolg dezer Memorie en de Tweede Nota van Wijzigingen moge blijken, nog met enige wensen van de beide delegaties rekening gehouden.

De vaker bedoelde leden ontkennen, dat de voorliggende ontwerpen autonomie, voor zover door de Grondwet toegelaten, voor de gewesten overzee inhouden, terwijl de Grondwetsherziening van 1922 juist, zoals zij zich uitdrukken, beoogde de overzeese gebiedsdelen ten aanzien van hun inwendige aangelegenheden „vrij" te maken. De Regering blijft evenwel van oordeel, dat zij, kleinere desiderata van ondergeschikt belang daargelaten, zo ver gegaan is als de Grondwet haar toeliet, getuige b.v. de voorgestelde afschaffing van de aanwijziging des Konings met betrekking tot inwendige aangelegenheden en de instelling van het College van Gecommitteerden.

Een typisch gebrek aan een juist gevoel voor de thans groeiende verhoudingen zagen deze leden ook in het voorstel, de vertegenwoordigers van Suriname en Curaçao te doen benoemen door de Kroon. Het is, zo zeggen zij, eerste verschijnsel van zelfstandigheid, dat iemand degene, die zijn belangen ergens behartigt, zelf aanwijst. Deze redenering kunnen worden onderschreven, indien de werkzaamheden van deze functionarissen uitsluitend inwendige aangelegenheden betroffen. Hun werkzaamheden liggen echter, zoals in de Memorie van Toelichting gesteld, op het terrein van de aanrakingen van het Opperbestuur met de overzeese gebiedsdelen. In de toekomst kan de vertegenwoordiger wellicht worden gezien als een onmisbare schakel tussen de delen van het Koninkrijk (nieuwe stijl). Met dit karakter is de benoeming door de Kroon geenszins in strijd. Waar intussen ook van de zijde der delegaties bezwaren tegen de voorgestelde regeling zijn gemaakt, is de Regering bereid de middenweg te volgen en de benoeming te doen geschieden door de Gouverneur uit een door de Staten op te maken dubbeltal onder nadere goedkeuring van de Kroon.

Voelt O.G. de West niet aan.

De Regering is de verschillende leden erkentelijk, die de aanhangige ontwerpen toejuichen, omdat daarin tegemoet gekomen wordt aan het bezwaar, dat de huidige Staatsregelingen niet meer beantwoorden aan rechtmatige verlangens.

Naar het oordeel van zeer vele leden zou men op het Ministerie van Overzeese Gebiedsdelen de West „niet aanvoelen". Nader preciserend, betoogde een deel dezer leden, dat, indien aan het essentieel verschil in maatschappelijke structuur tussen Suriname en de Nederlandse Antillen meer gewicht was toegekend, het voor de hand zou hebben gelegen de onderhavige regelingen niet in een vrijwel gelijkluidend dubbel ontwerp met één Memorie van Toelichting bij de Kamer in te dienen. Deze uniformiteit, die, aldus deze leden, in de West als een symptoom van departementale willoepleging wordt aangevoeld, waar men matig van gediend is, zou een rem vormen voor voorzieningen op die punten, waarin de wensen der gebieden sterk variëren. Ook zou bij het loskoppelen der voorstellen reeds één der ontwerpen vermoedelijk het Staatsblad hebben bereikt.

Het wil de Regering voorkomen, dat dit pleidooi voor discongruentie in de voorstellen niet voldoende gefundeerd is. De staatkundige verhouding van beide gebiedsdelen tot Nederland is dezelfde en de Staatsinstellingen in beide gebiedsdelen lopen eveneens parallel. De wensen omtrent grotere zelfstandigheid komen in grote trekken ook overeen. En als in het ene gebiedsdeel een wens opkomt, wordt die gaarne door het andere overgenomen. De delegaties hebben dan ook steeds — begrijpelijk en te recht — nauw contact met elkaar onderhouden. Uiteraard ware het mogelijk geweest twee verschillende ontwerpen met twee evenmin gelijkluidende toelichtingen in te dienen, maar dan zou tevens de discongruentie min of meer kunstmatig zijn gebleken. Dat voorts bij afzonderlijke behandeling één ontwerp reeds het Staatsblad zou hebben bereikt, staat voor de Regering geenszins vast. Ook zou bij gescheiden bewerking de onderlinge vergelijking, waartoe ieder, die zich met deze materie bezighoudt, overgaat, bemoeilijkt zijn geworden. Als bovendien de beide ontwerpen niet gelijktijdig behandeld zouden worden —hetgeen volgens de hier aan het woord zijnde leden klaarblijkelijk aanbeveling zou verdienen —, zou een der beide gebiedsdelen zich waarschijnlijk achtergesteld voelen bij het andere. Ongelijktijdigheid in behandeling ware naar het oordeel der Regering minder juist. Ontkend wordt niet, dat hier en daar de wensen divergeren, b.v. op het gebied van het kiesrecht en ten aanzien van de defensie, maar daarvoor is geen onderling afwijkende formulering over de gehele linie nodig. Ten hoogste zou discongruentie op detailpunten nodig zijn. Maar ook hieraan bestond, een enkele uitzondering daargelaten, geen behoefte, omdat, gelijk in de Memorie van Toelichting gesteld, de formulering doelbewust sober en soepel is gehouden, teneinde elk der beide gebiedsdelen in staat te stellen de gegeven mogelijkheden naar eigen behoefte en inzicht uit te werken. Zonder voorbehoud kan worden verklaard, dat nimmer ter wille van de uniformiteit is afgezien van tegemoetkoming aan eigen wensen.

De opmerking, dat niet is uitgegaan van het psychologisch meest juiste standpunt om de Statenadviezen ook op onbelangrijke punten te volgen, acht de Regering niet overtuigend. Het is toch b.v. niet aannemelijk bij de Staten geprikkeldheid te veroorzaken, omdat bij deze herziening „voorzitter" van het Hof van Justitie niet is vervangen door „president". In de vergaderingen met de beide delegaties, waaraan ook de Commissie van Voorbereiding der Kamer heeft deelgenomen, is dan ook niet gebleken, dat de leden aan deze en soortgelijke kleinigheden veel waarde hechtten. Het enige, waarop ten deze bijzonder prijs werd gesteld, was de verandering van de naam „Colleges van Gecommitteerden", zodanig, dat daarin duidelijker tot uiting zou komen, dat het college deel zal hebben aan het bestuur. De Regering is gaarne bereid alsnog hieraan tegemoet te komen, al zal dan óók de naam van de huidige Raad van Bestuur moeten worden gewijzigd.

(Volgens de Tweede Nota van wijzigingen stelt de Regering de benaming van College van Algemeen Bestuur voor in plaats van College van Gecommitteerden. De naam van de Raad van Bestuur wordt dan Raad van Advies. Red. —).

CURAÇAO

STICHTING VOOR RECLASSERING EN KINDERBESCHERMING

In de onlangs onder voorzitterschap van Rabbijn Is. Jessurun Cardozo gehouden bestuursvergadering werd o.a. besloten en tweede halfjaarlijks verslag omtrent de werkzaamheden der Stichting te publiceren. Deze zijn, naar uit de behandelde rapporten blijkt, ook in de afgelopen maand aanzienlijk toegenomen en hebben — ondanks het feit, dat nog steeds met beperkte middelen moet worden gewerkt — in alle ter hand genomen gevallen tot bevredigende resultaten geleid.

Voorlezing werd gedaan van een uit Nederland van Pater Ph. Offermans ontvangen brief, waarin hij mededeelt voorlopig niet naar Curaçao te kunnen terugkeren en dus afscheid neemt van de door hem met zo veel toewijding en enthousiasme tot stand gebrachte en geleide Stichting. De vergadering uitte zich in woorden van lof en waardering voor het door Pater Offermans verrichte werk en besloot de aanvulling van de door zijn bedanken ontstane vacature tot de volgende maandelijkse vergadering aan te houden.

Voorts werd met erkentelijkheid melding gemaakt van de door wijlen den Heer Charles L. Maduro aan de Stichting nagelaten schenking ten bedrage van ƒ 2000.

Bij een bespreking van de tot dusver gevolgde werkwijze kwam ten slotte duidelijk naar voren, dat het zo spoedig mogelijk aanstellen van een bezoldigd reclasseringsambtenaar noodzakelijk wordt geacht.

LIGA VOOR SITHOC-LEDEN.

In verband met het zesjarig bestaan van de Sportvereniging Sithoc, dat de leden leden op 7 Maart jl. in alle stilte hebben herdacht, zal er hedenavond in de parochiekerk van de H. Familie een liga gehouden worden voor de leden van genoemde vereniging. Na de Liga een korte bijeenkomst in de club.

MUZIEKUITVOERING.

Op Zondag as. zal de Vincentius Harmonie een muziekuitvoering geven op het terrein van het Curaçaos Museum in de Kraayenhofstraat. De uitvoering vangt aan om 7.45 uur n.m.

BIJZONDERE VEILIGHEIDS — OORKONDE VOOR DE K.L.M.

Zeer waarschijnlijk op Dinsdag 16 Maart a.s. om 17.00 uur zal de heer J. N. Parrott, executive manager van de Inter-American Safety Council, Inc., te New York, een bijzondere veiligheids-oorkonde aan de directie van het Westindisch Bedrijf der KLM aanbieden.

Reeds enige jaren achtereen is door genoemde stichting aan de KLM een certificaat uitgereikt wegens het uitvoeren van vliegdiensten op het Westelijk Halfrond gedurende een vol jaar, zonder dat daarbij enig letsel werd toegebracht aan passagiers of bemanning. In verband met het feit dat het Westindisch Bedrijf der KLM van 1943 tot en met 1947 142.837.638 passagier-kilometers aflegde zonder ongevallen, heeft de Safety Council besloten tot uitreiking van een speciale „Five Years Safety Award".

De Inter-American Safety Council, Inc., houdt zich niet alleen bezig met de luchtvaart; ook fabrieken, spoorwegen en andere bedrijven kunnen een veiligheidsoorkonde ontvangen.

Een luchtvaartmaatschappij moet een bepaald aantal passagier-kilometers zonder letsel aan passagiers of bemanning hebben afgelegd om voor een certificaat in aanmerking te komen.

De uitreiking van deze diploma's vindt steeds met enige plechtigheid plaats. Ook te Curaçao zullen verscheidene officiële genodigden de aanbieding bijwonen.

NEDERLANDSE ARTISTEN OP CURAÇAO EN ARUBA.

Toekomstige plannen.

Naar men ons meldt, zal gedurende dit jaar onder auspiciën van de Bataafse Petroleum Mij. en haar dochterondernemingen op Curaçao, de C.P.I.M./C.S.M., het volgende culturele programma worden afgewerkt voor het optreden van Nederlandse kunstenaars en kunstenaressen op Curaçao en Aruba, t.w.:

1 Tot 15 April: het muziektrio Ketting (piano), Stotijn (hobo) en Feltkamp (fluit). Eerstgenoemde zal tevens adviezen geven omtrent de op te richten muziekschool alhier. Over deze kunstenaars zullen binnenkort nadere gegevens worden gepubliceerd.

5 Tot 12 Juli: de altzangers Bodi Rapp, op de piano begeleid door Felix de Nobel.

15 Tot 22 September: de declamatrice Nel Oosthout, begeleid door de heer Albert v. Doorn, die waarschijnlijk ook lezingen zal houden over toneel en voordracht.

8 Tot 15 November: de pianist Gerard Hengeveld.

Alle genoemde artisten bezitten in Nederland op hun gebied vermaardheid, zodat veilig aangenomen mag worden dat Curaçao en Aruba van hoogstaande kunstuitingen zullen kunnen genieten. Als organisatrice zal optreden de Vereniging van Geëmployeerden der Koninklijke Shell, die voor de uitvoeringen te Willemstad en op Aruba de plaatselijke Kunstkringen zal inschakelen, evenals dit onlangs is geschied met het optreden van de violist Theo Olof en zijn accompagnateur Luctor Ponse, hetwelk zulk een groot succes is geweest. Wij juichen dit nauwer aantallen van de culturele banden met Nederland van harte toe.

OVER SCHOLENBOUW.

Naar aanleiding van de publicatie van het Bestuur van de R.K. Vereniging van Onderwijzend Personeel „St. Thomas" te Oranjestad, opgenomen in ons blad van 4 Maart 1948, deelt het Departement van Onderwijs en Volksontwikkeling ons het volgende mede:

Het plan voor de bouw van een nieuw schoolgebouw voor de kopklassen van het St. Dominicuscollege op Aruba heeft het Schoolbestuur op 31 October 1945 bij het Gouvernement ingezonden.

Op 15 April d.av. zijn enkele opmerkingen van aesthetische aard ter kennis van het Schoolbestuur gebracht. De eerste termijn van de bouwkosten is door de Staten gevoteerd op de begroting 1946, zodat de voor een en ander verantwoordelijke instantie, nl. het desbetreffende Schoolbestuur, theoretisch op 1 Januari 1947 met de bouw kon beginnen.

Het Schoolbestuur heeft echter eerst op 15 December 1947 goedkeuring gevraagd voor de gunning van het werk aan een aannemer. Uiteraard bestaat zeer goed de mogelijkheid, dat door het Schoolbestuur voor die tijd geen andere aannemer gevonden kon worden.

Het Gouvernement heeft in talrijke gevallen het betreffende Schoolbestuur geholpen met het ontwerpen van bouwplannen van bijzondere scholen; juist op Aruba wordt de nieuwe bijzondere school op St. Nicolaas zelfs onder de directie van Openbare Werken gebouwd.

De bewering, dat voor het openbaar onderwijs speciaal gebouwd zou worden om aldus leerlingen van het bijzonder onderwijs, waarvoor geen plaatsruimte is, naar de openbare school te leiden, wordt gelegenstraft door het simpele feit, dat weigering van toelating van leerlingen tot het bijzonder onderwijs tot dusver op Aruba nog niet heeft plaats gehad.

Bovendien is het algemeen bekend, dat voor het openbaar onderwijs ook niet snel genoeg gebouwd kan worden.

GOUVERNEMENTS-BOEKERIJ.

Nieuwe aanwinsten.

Romans.

„Jeroom en Benzamien" E. Claes; „Helvoirt aan de Lei" A. Coolen de Oudere; „De sleutels van het koninkrijk" A. J. Cronin; „Ups" en „downs" in het Indische leven P. A. Daum; „Ik zorg voor mijn kinderen" J. Derks; „Het lied van de zee" B. van Eysselsteyn; „Van een Frans patertje, dat geen Engels kende" C. Hallack; „De tijd loopt zelf ten einde" A. Huxley; „Dieven in de nacht" A. Koestler; „De brief van zes" I. Meyer; „De wonderlijke verhalen van een Chinees" Poe-Soeng Ling; „De avonden: een winterverhaal" S. van het Reve; „Twee tegen een" B. Rijdes; „De blindheid van Dr. Gray" Kan P. A. Sheehan; „Strange fruit" L. Smith; „De vreemde vrucht" L. Smith; „En waarom ben ik anders?" F. Stroh; „Schep vreugde in 't leven" A. van de Velde; „Terugkeer naar Brideshead" E. Waugh; „Negerjongen" R. Wright.

Studieboeken.

„Handboek van de muziekgeschiedenis" M. Boerebcom; „Ontstaan en ontwikkeling der psycho-analyse" A. Chorus; „De portretten van Jan van Eyck" A. H. Cornette; „Prof. Dr. Johan Huizinga" H. A. Enno van Gelder; „Ik ging door Rusland" J. Fischer; „Letterkunde van de Indische Archipel" J. Gonda; „De hitte van de dag" J. W. Hofwijk; „De ziel van Rusland" H. Iswolsky; „Van Romantiek tot realisme" J. Knoef; „Poorters van Amsterdam" T. Koot; „Inleiding tot de studie der paedagogische psychologie van de middelbare schoolleeftijd" M. J. Langeveld; „Reportages in licht en schaduw" E. van Moerkerken; „De brutale reis" J. Polman; „Zo was de mens" E. Pyle; Rembrand: schilderijen; „Gandhi" Holst Roland-van der Schalk; „Verzamelde gedichten" J. Slauerhoff.

Ontvangen

Van de R.K. Boekhandel „St. Augustinus", St. Thomas 'Plantkunde van Curaçao voor Mulo' door frater M. Realino. Het is de tweede druk van dit bekende werkje, dat zulke uitstekende diensten bewijst aan degenen, die meer willen weten van het biezondere plantenleven op Curaçao. Bij het nalezen van het voorwoord bij de tweede druk werd onze nieuwsgierigheid geprikkeld, want wie zou toch wel „Sjon Piet" zijn? Deze immers krijgt de bijzondere dank voor de correctie der drukproeven. Wij weten wat een hels werk het is drukproeven na te kijken. Derhalve kunnen wij begrijpen, dat hier dankbaarheid op zijn plaats was. Maar waarom onder de naam van „Sjon Piet"?

Overigens heeft het boekje geen pluim op de hoed nodig. Hij heeft zijn diensten reeds overvloedig bewezen en de tweede druk spreekt van de noodzakelijkheid.

Wat het drukken betreft. Het zal wel ergens aan liggen, maar het is niet denderend.

AGENDA

BIOSCOPEN:

WEST-END: „Romance of Rosy Ridge" 7 en 9.15 uur.

ROXY: „The late George Apley" Vrijdag 7 en 9 uur; Zaterdag 7 en 9 uur; Zondag 10.30 uur en 8.30 uur.

CINELANDIA: „Crack up" 8 uur.

SYNAGOGEDIENSTEN.

Synagoge „Mikvé Israël", Columbusstraat.

Vrijdag 12 Maart te 16.15 uur: Avondgebed en Sabbatwijding.

Zaterdag 13 Maart te 8.30 uur: Ochtenddienst. Schriftlezing: Exodus 38:21 t/m 40; te 16.30 uur: Jeugdbijeenkomst; te 18.30 uur: Avondgebed.

WIT GELE KRUIS: De dienst van de wijkverpleging wordt tot en met 14 Maart as. waargenomen door Zuster Poels, Leonard B Smithplein 36, telefoon 2372.

APOTHEKEN: De avonddiensten tot en met 14 Maart as. worden waargenomen door Botica Popular (Punda) Madurostraat op de hoek, telefoon 1269 en door Botica Emma (Otrabanda) Bredestraat 159, telefoon 1636.

EMMASTAD

WACHTDIENSTEN.

C.P.I.M.

Vrijdag.

Telegram Afdeling: tel. 307, na 23 uur M. v.d. Water, tel. 553.

Personeel Afdeling: L. A. Lemmens, Bernhardlaan 2, tel. 272.

Materialen Afdeling: M. K. A. van Kicken, Julianadorp 35 (oud) tel. 720.

Geneeskundige Dienst: 13.3 (12.30) — 15.3 (7.30): Dr. Podvinec, tel. 624; bij geen gehoor tel. 844; bij geen gehoor tel. 289.

C.S.M.

Rederij: P. Zuiderent, tel. 528.

Scheepsagentschap: 8 — 23 uur Office, tel. 458—551; 23 — 8 uur J. H. Allebé, tel. 288.

Dok Afdeling: A. van Hasselt, tel. 468.

Nederlandse dichters in het Zweeds

Maar Zweedse dichters onbekend bij ons

(Van onze correspondent).

Wie in Stockholm in het Konstenarshuse te eten gaat loopt als Nederlander de kans dat een van de disgenoten hem een boekje toont, dat in Nederland feitelijk maar weinig en in Curaçao vermoedelijk in het geheel niet bekend is. Het „Landvinning", een naam die voor zichzelf spreekt en die het titelblad siert van een bundel Nederlandse dichters, die Dr. Martha Muusses vertaald in het Zweeds heeft uitgegeven.

Het is een van die witte raven, die de sympathie voor ons land winnen zoals de titel bedoelt te zeggen.

Een boekje, dat een zijde van ons volk naar voren brengt, welke men meestal vergeet, omdat de cijfers der economie de toon aangeven. Is de Zweeds-Nederlandse handelsovereenkomst van belang, zeker niet minder telt het feit dat Nederlandse dichters in het Zweeds vertaald en verkocht worden. Het is een late revanche op Potgieter die in zijn tijd verzen van Esaias Tegnér vertaalde, een van de weinige Zweedse dichters — een groot dichter overigens — die Nederlanders blijken te kennen.

Op zichzelf is het al merkwaardig, dat wie zich in Nederlandse omgeving gaat voorbereiden op enige kennis van de Zweedse litteratuur vrijwel zonder uitzondering bij de prozaïsten terecht komt als natuurlijk August Strindberg, Selma Lagerlöf, Verner von Heidenstam, Pär Lagerkwist e.a. Dichters worden nu eenmaal moeilijker vertaald en wie Zweedse dichters vertalen wil, moet behalve Zweeds kennen ook dichter zijn in de eigen taal. De Zweedse litteratuur wordt in echter sterkere mate beheerst door dichters dan door prozaschrijvers. Stierf de vader der Zweedse dichters Georg Stierhelm („Hercules") reeds in 1677, pas medio vorige eeuw begon de roman enigszins op te komen, toen Carl Jonas Love Almquist begon te schrijven, kort erop gevolgd door de Zweedse suffragette Frederika Bremer, vriendin van Emerson e.a.

Evenals men het succes der reformatie in het tijdens de middeleeuwen stevig roomse Zweden voor een deel aan psychologische factoren moet toeschrijven, zo is de Zweedse dichterrijkdom hierdoor ten dele te verklaren. Het in grootte vijfde land van Europa (van Stockholm tot Sicilië, als men het elders zou uitstrekken) was vroeger nog minder bevolkt dan thans. Het verkeer was moeilijk. Het klimaat stemde tot zekere zwaarmoedigheid, zoals men thans nog aan de folklore kan zien. Dit alles leidde tot ingetogenheid, in zichzelf gekeerd zijn. Niet het dogmatische calvinisme won veld in Zweden, maar meer het op het gemoed afgestemde Lutheranisme, dat vooral geneigd is het zwaartepunt te leggen op de individuele verhouding tussen God en mens. Ook in een prozaïst als Strindberg en zelfs in mindere mate in Selma Lagerlöf bespeurt men deze egocentrische instelling, dit natuurgevoel, eigenschappen die den dichter maken, maar niet den dramaturg. Bellman, in de achttiende eeuw, is lyricus; Stagnelius en Fröding eveneens. Het is met hen als met onze eigen dichters: hun taal is onbekend en het leren ervan bracht tot voor korte tijd weinig materiële baat. Men kent ze niet of er moeten Engelse vertalingen van bestaan. Van H. Bergman, Sigfrid Siwertz, Gustaf Hellström, Harry Martinson, e.a. bestaan die inderdaad en men kan zulke auteurs wel eens aantreffen op een zeldzame boekenplank.

De Zweedse letterkunde, die nu de economische banden kortelings werden aangehaald, wellicht meer bekend zal worden in ons land, is niet heel oud. Het oudste littéraire werk in het Zweeds is de Kroniek van Erik uit 1325. Toen in 1526 het Nieuwe Testament in het Zweeds uitkwam (vermoedelijk vertaald door den diaken Olaus Petri, Luthers leerling en de voornaamste reformator van Zweden) bestonden er volgens H.M. Waddams in „The Swedish Curch" nog geen tien boeken in het Zweeds! De invloed van het Zweedse Nieuwe Testament op de Zweedse taal is te vergelijken met die van onze Statenvertaling. Een eigen vorm hadden de Zweedse schrijvers, die spoedig opstonden, nog niet. Stiernhelm, dien wij al noemden, imiteert de Latijnse epici. Over het algemeen zien de Zweedse schrijvers in de achttiende eeuw naar Frankrijk. De enige uitzondering is de reeds genoemde Carl Michael Bellman, die daarom wellicht de enige uit die tijd is, die nog gelezen wordt. Bekend is de „Fritjofs Sage" van Esias Tegnér, die tezamen met Erik Geijer de grote dichter van de vorige eeuw is.

Merkwaardig is dat men bij grote Zweedse schrijvers vaak zwakzinnigen tegenkomt. De dominees van Selma Lagerlöf, bij August Strindberg en ook bij den Nobelprijswinnaar Verner von Heidenstam, niettegenstaande zijn naam door en door Zweed en auteur van „Karel XII" (de Zweedse koning die op 18-jarige leeftijd Rusland versloeg en de nationale held van Zweden is). Ook treft steeds weer het landelijke, hetgeen begrijpelijk is, omdat een eeuw geleden tweederden der bevolking en thans nog een derde der bevolking boer is (merkwaardig is daarbij, dat slechts 9% van Zwedens oppervlakte bebouwbaar is!) Niet alleen brengt dit mede, dat veelal boeren en hun milieu het thema vormen, maar ook dat de meeste intellectuelen en dus schrijvers van recente boerenafkomst zijn en vaak nog boeren in de naaste familie hebben. Tevens verklaart dit het piëtistische individualisme, dat wij bij de dichters telkens weer aantreffen, zoals in „Hemmet och stjärnen" (Het huis en de ster) van Pär Lagerkvist. Dit is proza, maar Lagerkvist heeft in zijn gedichten getoond hoe muzikaal de Zweedse taal kan klinken. Zijn „Dvärgen" (De dwerg) werd door de pers zeer geprezen.

Andere dichters, ten gerieve van Luc Tournier c.s. genoemd, met iets oorspronkelijks zijn Hjalmar Gullberg Bertil Malmberg, de Nobelprijswinnaar Erik Axel Karlfeldt, Gustaf Fröding en Gunner Ekelöf. Een trieste figuur is Karen Boye, die jaren geleden het beste deed verwachten als dichteres en omstreeks tien jaren geleden proza ging schrijven. „Kallocain", een roman die gedurende Wereldoorlog II verscheen, somber van inhoud, werd het voorspel van haar zelfmoord, die onder de Zweedse dichters diepe indruk maakte.

Het is als steeds een betrekkelijke kleine en besloten groep, de Zweedse schrijversbent. Zij is nog beslotener door de taal, waarin haar leden publiceren. Men kan slechts hopen dat Dr. Muusses' voorbeeld om Nederlandse dichters in Zweden te introduceren, omgekeerd navolging zal vinden.

GROMYKO DREIGT.

Andrei Gromyko van Rusland dreigde weg te zullen lopen uit de conferentie der grote mogendheden, welke handelt over de Palestijnse quaestie, indien de Joden en de Arabieren tot deze conferentie worden uitgenodigd. Hij heeft de verzoeningspoging van Noord-Amerika afgewezen. De Verenigde Staten hebben nl. voorgesteld om de Joden en de Arabieren aan de conferentie te laten deelnemen, teneinde als adviserende licdamen op te treden.

DE COLOMBIAANSE COURANTEN OVER DE NEDERLANDSE LUCHTVAART.

In de Colombiaanse pers werd dezer dagen in verschillende artikelen aandacht besteed aan de Nederlandse burgeruuchtvaart. Dit geschiedde naar aanleiding van het feit, dat een KLM-vrachtvliegtuig op 17 Februari jl. een tussenlanding maakte te Cali, een belangrijk verkeersknooppunt en industriecentrum op 325 km. ten Zuid-Westen van Bogotá.

Dit toestel voerde een chartervlucht uit van Trinidad via Curaçao, Barranquilla en Cali naar Guayaquil in Ecuador ten behoeve van het vervoer van circa 1400 cacaoplanen.

Zowel de bladen „El Relator" en „El Diario del Pacifico" te Cali als het leidende dagblad „El Tiempo" te Bogotá geven bijzonderheden omtrent de aankomst en het vertrek van het vliegtuig. De „Diario" beschrijft uitvoerig welke KLM-verbindingen er van uit Colombia mogelijk zijn en spreekt dehoop uit, dat het vliegtuig nog door vele andere „Vliegende Hollanders" zal worden gevolgd. „El Relator" uit zich in dergelijke termen en geeft een volledige lijst van alle plaatsen ter wereld, die door KLM worden aangedaan.

KONING LEOPOLD PER KLM NAAR JAMAICA.

Koning Leopold van België, die een vacantiereis door het Caraïbische Gebied maakt, vloog Woensdagochtend per KLM-DC-4 van Havana naar Kingston Z.M. was vergezeld van zijn echtgenote en drie leden van het gevolg. De koning en zijn echtgenote reisden onder het pseudoniem van Graaf en Gravin de Rethy.

Het gezelschap werd te Kingston ontvangen door de Gouverneur van Jamaica, Z. Exc. Sir John Huggins K.C.M.G., M.G.

Koning Leopold toonde tijdens de vlucht grote belangstelling voor de technische kant van het vliegen en hield zich ruim een uur op in de cockpit, waar hij naast de gezagvoerder Rouffaer plaats nam in de stoel van de tweede bestuurder.

..LEKEN MISSIE-ACTIE.

In Parijs zal binnenkort een Internationaal Secretariaat voor de Leken Missie Actie worden gevestigd. De daarvoor in aanmerking komende organisaties in Nederland, België en Frankrijk hebben haar medewerking toegezegd. Het Internationale Secretariaat zal gegevens verzamelen en methoden bestuderen voor het vormen van leken. Onder deze leken bevinden zich artsen, ingenieurs, landbouwkundigen, onderwijzers, sociale werkers, journalisten e.a. In Nederland wordt aan dit werk grote aandacht besteed, vooral sinds de oprichting van de Academische Leken Missie Actie, die in Juli 1947 in Weert werd opgericht.

BOUWEN VOOR NIETS.

De Apostolisch Vicaris van Bagamoyo (Oost-Afrika), Mons. Bernard Hilhorst, heeft midden in de oorlog in Morogoro een klooster van twee verdiepingen gebouwd voor inlandse zusters. Een deskundige heeft de kosten van het gebouw geschat op ongeveer 430.000 gulden. In werkelijkheid echter heeft het niets gekost. Mons. Hilhorst werd bij deze praestatie bijgestaan door een „aannemer" uit Amsterdam, Guido van Midden, die in 1942 een aantal stenen en dakpannen begon te bakken, dat echter twee maal zo groot was als het benodigde quantum voor de bouw van het klooster.

Na de oorlog werd het overgebleven materiaal verkocht en de kosten van het bouwen werden daardoor geheel gedekt. Het gebouw is voorzien van stromend water, dat met de hand uit de rivier wordt gepompt. Binnenkort komt er een electrische krachtcentrale.

De aannemer en bouwer is broeder Guido van de Congregatie van de H. Geest. De architect is ook Amsterdammer: Mons. Hilhorst zelf.

MISS HOLLAND PER VLIEGENDE HOLLANDER NAAR NEDERLAND.

„The Happy Station of a Friendly Nation", het programma van de P.C.J. Wereldomroep, onder leiding van Edward Startz, dat over de gehele wereld bekend is geworden, heeft ter gelegenheid van het twintigjarig bestaan in Maart 1947 een internationale opstelwedstrijd uitgeschreven. Als onderwerp was gegeven: „Kan de internationale korte golf radio de wereldvrede bevorderen?".

Uit alledelen der wereld kwamen talrijke inzendingen binnen, waaruit blijkt, dat heden ten dage de P.C.J. bij de luisteraars in het buitenland nog dezelfde belangstelling geniet als in 1927, toen de in bedrijfstelling van de eerste door Philips gebouwde korte golf zender de aandacht van de gehele wereld op Nederland vestigde. Van de binnengekomen opstellen werd die van Miss Elisabeth Holland uit St. John's (Newfoundland) met de eerste prijs bekroond. Deze bestaat uit een reis per K.L.M. naar Nederland.

Op 17 April zal Miss Holland aan boord van een Vliegende Hollander stappen, om met het land, welks naam zij draagt, kennis te maken.

ORANJEVEREENIGING „CURACAO"

Jaarlijksche algmeene vergadering te houden in het cultuurcentrum op Woensdag den 17n Maart 1948 om 8 uur p.m.

Agenda :

1. Voorlezing en goedkeuring van de vorige notulen;
2. Verslag der werkzaamheden van de vereeniging over het afgeloopen jaar;
3. Rekening en verantwoording van het beheer der geldmiddelen;
4. Het kiezen van een nieuw bestuur voor de periode 1948|1949;
5. Rondvraag.

Alle leden worden dringend verzocht tegenwoordig te willen zijn.

De Secretaris
K.H. Bode

Curaçao den 10n Maart 1948
Namens het Bestuur
De voorzitter
L O Lampe

Jaarlijksche Algemeene ledenvergadering van de „Coöperatieve Consumenten Vereeniging Curaçao te houden in het R K Zeemanshuis a d. Klipstraat op den 30en Maart 1948, te 8 uur p.m.

Agenda.

1. Opening.
2. Notulen.
3. Mededeelingen v|d Raad van Toezicht.
4. Vaststelling balans en winst- en verliesrekening.
5. Verkiezing 3 nieuwe leden v|d Raad van Toezicht.
6. Verkiezing van een nieuw bestuur.
7. Verkiezing kascommissie.
8. Rondvraag.
9. Sluiting.

De leden worden verzocht hun bewijzen van aandeel aan den ingang te toonen

De voorzitter
K. WALRAVEN